

FOCUS

Revistă a elevilor de la Colegiul Național

„Octavian Goga”

Miercurea-Ciuc

Ediția a XII-a

Iunie 2019

Redactori:

Alexia Mihalache – redactor șef	a IX-a A
Afloroaei Cristian	a IX-a A
Almășan Mara-Liana	a IX-a A
Avram Dragoș	a XI-a A
Bahnă Maria	a XI-a A
Bîrnoagă Leonard	a X-a A
Bârsan Andreia-Crista	a XI-a A
Boboc Alexandru-Cristian	a IX-a A
Borșa Iulia	a XI-a A
Botezatu Emil	a XI-a A
Brăiloiu Adrian-Antonio	a IX-a A
Ciocan Mădălina	a IX-a A
Colceriu Codruța-Ioana	a IX-a A
Dinu Ana-Alexia	a IX-a A
Enea Maria-Magdalena	a XI-a A
Filip Ștefan-Ioan	a IX-a A
Iamandi Andra-Ioana	a XI-a A
Iliescu Alexandra-Laura	a IX-a A
Jitaru Eulalia-Andreea	a IX-a A
Kristó Roland	a XI-a A
Mihai Matei-Teodor	a IX-a A
Negru Carina	a XI-a A
Oltean Bianca	a XI-a A
Pîntea Andreea	a IX-a A
Popa Alexandra-Ioana	a XI-a A
Popa Antonela Marina Narcisa	a XI-a A
Posderie Sophia	a VIII-a A
Simota Mihnea-Dragoș	a IX-a A
Suciu Sonia-Maria	a IX-a A
Tiriplic Larisa	a XI-a A

Fondator: Sorin Drăghici

Tehnoredactare: Mihalache Alexia

Îndrumători:

Prof. Magdalena-Camelia Dumbravă – Director

Prof. Nicoleta Grădinariu – Limba și literatura română

Coordonator tehnic: Szasz Endre și Vița Claudia

ISSN : 2066-4710

Editura Eurocarpatica (Miercurea-Ciuc)

**Tipărit cu sprijinul financiar al Primăriei
Municipiului Miercurea-Ciuc**

© Redacția Revistei „Focus” 2019 CNOG

Cuprins:

I. Toate pentru cunoaștere	6
Cel mai tradus scriitor român contemporan	6
Viața de bookworm	7
Confesiunile unei iubitoare de limba română	8
Rezistența la manipulare	11
Bullying	18
Un discurs motivațional	19
Ce este feminismul?	20
Dezbaterile	23
O semnăm toți și o dăm anonimă	25
Holul meu nu este podiumul tău!	27
Povești în ramă	29
II. Ce mai facem prin Goga?	30
Jurnalul unui elev de clasa a XI-a	30
Cu viața mea apăr viața	31
A fi sau a nu fi cercetaș	32
Balul Bobocilor – Las Goga vs. Las Vegas	35
III. Creații proprii	37
Confuzie	37
Un pas în timp	40
Ea tot mă iubește	41
IV. Ce mai citim?	42
Titlu: Jumătatea Rea	42
Titlu: Alegerea	44
Titlu: O viață de rezervă	46
V. Filme/Seriale	48
Avengers: Endgame	48
O introducere în “Jojo’s Bizarre Adventure”	49
Top 5 filme de vizionat în 2019	50
VI. Ce mai jucăm?	51
Red Dead Redemption 2	51
The Witcher 3: Wild Hunt	52
Sekiro Shadows Die Twice	53
VII. Știați că	55
Tehnologia 5G	55
De ce a fost interzis Huawei?	56
Curiozități despre pictori celebri	58
Evoluția tehnologiei	60
Top 10 curiozități interesante despre lumea în care trăim	61
Ce este arta?	65
Despre modă	66
De pe facebook adunate	67
Myth debunking	68

Dragă cititorule,

Sunt sigură că mulți se uită cu ochi sfidători la tine atunci când ai un roman în mână și se întreabă cum de ai putut să îți alegi ca pasiune tocmai cititul. Au grijă să șoptească ceva despre tine și despre obsesia ta pentru cărți, în așa fel încât să îi auzi, dar tu îi ignori și te afunzi și mai tare în lectură, însă te reține ceva. Îți apar tot felul de întrebări și alegi să reflectezi asupra uneia, aceea care ți-a trezit interesul – cum pot unii să trăiască în liniște, în monotonia care ne înconjoară?

Îți pui această întrebare, fiindcă pentru tine cartea este un lucru vital. Nu îți poți imagina existența fără ea, setea de a citi nu dispare niciodată, iar ochii tăi parcă vânează titluri pe oriunde ai merge. Apare confuzia, aplecându-te asupra acestui subiect. Năvălesc și mai multe întrebări legate de ceea ce ești și nu înțelegi de ce mintea asociază cititul cu personalitatea ta, dar tot mintea este cea care îți dezvăluie că fiecare lectură reprezintă o piesă de puzzle. Toate s-au așezat la locul lor și te-au format. Îți dai seama că cei care privesc cu indignare la tine nu au reușit să vadă încă lumina care îți este atât de familiară, lumina pe care tu ai găsit-o după ce imaginația ta a călătorit dintr-o parte în alta a Universului.

Realizezi că ești într-o continuă ascensiune și nu ai cum să nu privești în jos, spre cei care sunt înțepeniți în normalitate. Simți milă și îți pare rău că nu poți să faci nimic ca să îi ajuți. Dar îți spui ceva: nu te obose să îi convingi că o carte le poate schimba viețile! Nu te vor crede.

Te sfătuiesc să continui să citești, să faci ceea ce îți place, deoarece prin lectură ți se deschid noi drumuri. Continuă să mișuni prin librării, să cauți cartea care îți va aduce ceva nou și nu lăsa nimic să te abată de la drumul tău. Profită de orice minut pe care îl ai la dispoziție pentru a mai arunca o privire peste vreun citat din cartea pe care o citești și lasă-ți imaginația să se dezvolte.

„Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini, din care vei întocmi înțelesul și filosofia vieții.”

*Mihai Eminescu
Mihalache Alexia*

I. Toate pentru cunoaștere

Cel mai tradus scriitor român contemporan

Este vorba despre Mircea Cărtărescu, născut pe 1 iunie 1956, în București. În prezent este profesor doctor la catedra de Istoria literaturii române a Facultății de Litere, în cadrul Universității din București – unde a absolvit în anul 1980 – poet, prozator, critic literar și publicist, membru al Uniunii Scriitorilor din România, al PEN România și al Parlamentului Cultural European. A semnat peste 25 de volume personale și este prezent în numeroase volume colective și antologii. Dintre scrierile sale, cele mai reprezentative sunt „Nostalgia”, „Levantul”, trilogia „Orbitor” și romanul „Solenoid”.

Cărțile sale au fost traduse, până în prezent, în 24 de limbi. A primit numeroase premii literare românești și importante premii internaționale, dintre care: premiul internațional pentru Literatură de la Vilenița (2011), premiul internațional pentru Literatură „Haus der Kulturen der Welt“ (2012), premiul internațional pentru Literatură, la Berlin (2012), premiul Spycher - Literaturpreis Leuk, în Elveția (2013), marele premiu al Festivalului Internațional de Poezie de la Novi Sad (2013), premiul „Tormenta en un vaso”, Spania (2014), premiul Euskadi de Plata, San Sebastian (2014), premiul cărții pentru înțelegere europeană al orașului Leipzig, în 2015, și premiul de stat al Austriei pentru literatură europeană, în 2015.

În toamna anului trecut, scriitorul român a fost distins cu încă două premii internaționale pentru literatură - „Formentor” și „Thomas Mann”. Cel din urmă i-a fost acordat de Academia Bavareză de Arte Frumoase și de orașul Lübeck. *„În ultimele patru decenii, Mircea Cărtărescu a devenit cea mai importantă voce din literatura română, la început prin poemele sale, apoi prin romanele, povestirile și eseurile sale. Cu «Orbitor», această fascinantă trilogie polifonică, Mircea Cărtărescu s-a înscris în literatura universală”*, a fost motivația juriului.

Din păcate, presa culturală nu a considerat că aceste două desemnări sunt demne de admirație. *„Inutil să spun că n-a fost niciun*

jurnalist român la ceremonia de la Lübeck și că nu mi s-a solicitat niciun interviu în mediile românești despre cele două premii internaționale primite anul acesta. Nicio instituție politică, culturală, literară etc. n-a găsit cu cale să spună ceva despre mica mea realizare din, nu-i așa, anul centenarului”, a scris Mircea Cărtărescu.

Se pare că nu suntem capabili să apreciem efortul celor care doresc să ne scoată din monotonia zilei de care Einstein se teme, aceea în care omenirea va ajunge să respire tehnologie. Cuvântul „carte” rămâne viu doar datorită acestor persoane, a căror gânduri se luptă cu mâna care ține condeiul și care scrie prea încet, sub strigarea foii albe ce așteaptă să fie o pagină a unei opere semnate de un scriitor ce se pare că nu se ridică la standardele națiunii lui.

Mihalache Alexia, clasa a IX-a A

Viața de bookworm

Probabil te întrebi ce este un bookworm...sau poate termenul îți este deja familiar. În orice caz, după cum probabil ți-ai dat seama, acest BOOKworm are de-a face cu cărțile. Este o persoană care îndrăgește cititul și tot ce are legătură cu cărțile în general.

(Cărți, cărți, cărți și iarăși cărți... un subiect din ce în ce mai controversat în rândul tinerilor)

În ciuda a ceea ce spun adulții, cum că tinerii nu citesc, tot mai mulți copii descoperă frumusețea și plăcerea de a citi o carte. Nu tocmai romane clasice sau obligatorii pentru școală, ci cele pe placul lor, care încet-încet le vor deschide orizonturile spre alte zeci de capodopere literare. Iar acesta, doamnelor și domnilor, este primul pas în devenirea unui bookworm. Vă avertizez însă, că este un drum cu un singur sens. Odată intrat în lumea unui bookworm, nu mai există cale de scăpare, așa că fiți cu mare băgare de seamă!

Chiar dacă nu-și va face apariția de la început, pasiunea pentru întreaga sferă a cărților va veni pe parcurs, încet, dar cu pași mărunți. Întâi te trezești căutând volume în genul celor deja îndrăgite, mai apoi întrebi rude și amici despre anumite cărți, iar la un moment dat ajungi să te împrietenești cu persoane de pe rețelele de socializare doar pentru că aveți lecturi comune. Dintr-odată te apuci de o carte și o termini în

aceeași zi, iar într-un final sfârșești gândindu-te și interesându-te din ce în ce mai mult de viitoare lecturi. Te trezești bântuind prin biblioteci, librării sau anticariate după cărțile mult râvnite. Odată ce îți dai seama că este mai ieftin să cumperi o carte online decât dintr-o librărie fizică, ajungi să vânezi reduceri la cărți mai ceva ca de Black Friday și aștepti coletul cu și mai multă nerăbdare și entuziasm.

Una peste alta, viața unui bookworm nu este ușoară, dar mereu există zile ploioase în care poți să te relaxezi pe un fotoliu, cu o cană de ceai și o carte bună în mână (asta în zilele în care nu ești la școală, prefăcându-te implicat în activitățile din jurul tău, când de fapt toate gândurile tale zboară la personaje fictive și la averurile lor).

Pîntea Andreea, clasa a IX-a A

Confesiunile unei iubitoare de limba română

Nu pot să spun că de mică mi-a plăcut limba română (ca materie). Pentru mine era doar o oră pentru care știam că trebuie să învăț și atât. Însă, doamna învățătoare mi-a descoperit înclinația spre latură umanistă și m-a îndemnat să particip la cât mai multe concursuri.

În clasa a cincea am participat la prima mea olimpiadă, cea de limba și literatura română. Aveam în mine setea de a învăța, fiindcă îmi doream foarte mult să mă remarc. Mi se părea normal să am așteptări mari, pentru că munceam mult mai mult decât o făceau colegii mei, dar mama îmi spunea mereu să mă aștept la orice (se gândea cum să mă consoleze în cazul în care rezultatul nu era cel pe care îl așteptam) și aveam impresia că nu are încredere în mine, când de fapt ea voia doar să mă ajute. În dimineața olimpiadei am plecat foarte sigură pe mine, însă în momentul în care am intrat în sala de concurs am început să tremur din toate încheieturile. Tot ce îmi amintesc este că, atunci când am ajuns acasă ai mei m-au asaltat cu încurajări, iar când s-au afișat rezultatele și am văzut că sunt a treia pe județ, mama a izbucnit în lacrimi (cum face și acum).

Anul următor am decis să particip din nou. Statul după ore cu doamna profesoară devenise parte din rutina mea. Rezultatul meu era același ca cel de anul precedent. Evident că m-am bucurat de performanța mea, dar mi-am promis că la următoarea participare voi da

tot ce pot pentru a urca în clasament și asta tocmai pentru că la mine nimic nu este de ajuns. Nu sunt sigură unde m-aș fi situat acum dacă m-aș fi bucurat din plin de reușita mea, dar cert este că dorința de a ajunge și mai sus m-a ajutat din toate punctele de vedere.

În clasa a șaptea am mai descoperit o olimpiadă, numită „*Lectura ca abilitate de viață*”. Ei bine, de aici a început lupta cu mine și spun asta pentru că trebuia să concurez și cu elevi de clasa a opta. Chiar dacă eram conștientă că nu am cum să mă situez pe locul I, știam că trebuie să îmi demonstrez mie, în primul rând, ceea ce pot. M-a ajutat foarte mult faptul că am privit acest tip de competiție dintr-o altă perspectivă, deoarece la Olimpiada de limba și literatura română am reușit să urc cu un loc în clasament. Nici de această dată nu a fost de ajuns. În mintea mea exista o singură imagine – să-mi văd numele în dreptul celui mai mare punctaj, cel puțin la una din cele două olimpiade.

Clasa a opta mi-a adus zâmbetul pe buze. După orele de rezolvat subiecte și de învățat, mi-am văzut scopul atins de două ori. Participarea la cele două naționale a fost o adevărată provocare pentru mine. În primul rând, pentru că era ceva cu totul nou și în al doilea rând, fiindcă a fost foarte obositor să fug dintr-o parte în alta ca să ajung la probe (fazele naționale au avut loc în aceeași perioadă și în același oraș). Cred că a fost cel mai mare efort depus de mine, dar a meritat din plin și asta pentru că am făcut totul cu plăcere și cu devotament. Sentimentul pe care îl simțeam când gândurile mele curgeau unul după altul, așternându-se pe hârtie, sub ochii mei, e unul de nedescris. Vezi cum izvorăsc din tine atâtea idei care nu știai că există și nu știi de unde, în fața ta, ia naștere o lucrare care te caracterizează întru totul, care este doar a ta și de care ești mândru că ai fost în stare să o realizezi. Este amprenta pe care o lași în memoria a doi profesori care îți vor evalua munca și nu poți decât să sperii că va fi apreciată așa cum te aștepti să fie.

Acestea sunt gândurile care mi-au trecut prin minte după fiecare probă, gândurile care mi-au trezit noi sentimente, care au dat naștere unor altfel de emoții. Dacă primele stări prin care am trecut, au fost frica de blocaj și mai apoi bucuria că am dus la bun sfârșit subiectul, trăirile mele s-au transformat în frământări legate de ce va urma. Însă, momentele de maximă intensitate sunt cele în care încerci să ajungi la

avizier, acolo unde se afișează rezultatele, să vezi ce punctaj ai obținut și pe unde te situezi. Dar evident, asta e o luptă grea, iar secundele care trec până ajungi să îți găsești numele, sunt cumplite. Eu am fost un caz fericit, pentru că a fost o ușurare să văd că am al treilea cel mai mare punctaj (la Olimpiada „*Lectura ca abilitate de viață*”). Spun că am fost un caz fericit, deoarece în momentul în care te cauți pe acele liste speră să fii cât mai sus și de multe ori când descoperi că nu e așa, te pierzi și nu mai poți gestiona situația, însă trebuie să treci peste, pentru a reuși să o iei de la capăt.

Revin la ceea ce am amintit mai sus și anume că la mine nimic nu este suficient. Când le-am spus părinților că anul următor vreau să ajung și mai sus, au încercat să mă convingă să nu îmi fac iluzii. Nu i-am ascultat, ca un copil încâpățânat ce sunt, și iată-mă anul acesta la o nouă națională și de data aceasta cu locul I (în sfârșit mi-am văzut visul devenit realitate). Dacă aveam impresia că emoțiile de anul trecut au fost extrem de mari, ei bine, cele de anul acesta au fost de 10 ori mai intense. Nu prea mă așteptam la acest rezultat, fiindcă din nou am concurat cu elevi mai mari, mulți din centre universitare, cu profesori care au acces la informații mult mai ușor. Însă am demonstrat că se poate dacă ai perseverență și răbdare. Am așteptat acest rezultat din clasa a cincea, de când cu olimpiada, dar cred că a fost mai bine că a venit acum, pentru că sunt mai matură și realizez într-o anumită măsură de ceea ce sunt în stare, dar mai ales știu să îmi gestionez emoțiile în așa fel încât să mă pot adapta la orice răsturnare de situație.

Nu pot să neg că fericirea pe care am simțit-o m-a făcut să uit de mine și să uit unde mă aflu. M-a făcut să izbucnesc în lacrimi și să mă întreb dacă mai există ceva ce ar mai trebui să descopăr la mine, ceva legat de ceea ce sunt capabilă să fac sau legat de ce idei ar mai putea izvorî din capul care a stat atâtea ore aplecat sub o lampă de birou, născocind fraze care să dea naștere unui text, unei compuneri, unui eseu, în timp ce alți copii ieșeau afară și se jucau. De multe ori am fost întrebată de ce stăteam atât de mult în casă, iar răspunsul care ar fi trebuit să reflecteze adevărul nu era rostit, tocmai pentru că îmi era frică să nu fiu judecată pentru ceea ce fac.

Dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Acum m-am mai maturizat și cu siguranță replica mea ar fi cu totul alta. Îndrăzniți să îmi

puneți această întrebare și veți descoperi cine se ascunde dincolo de acești ochelari rotunzi. Cu siguranță, nu tocilara care mă consideră mulți că sunt...sau poate da?

Mihalache Alexia, clasa a IX-a A

Rezistența la manipulare

În piesa vieții, fiecare dintre noi ar vrea să-și scrie rolul și să-și interpreteze destinul în așa fel încât să ajungă la un final conform cu propriile sale dorințe. Cu timpul, nu mai putem spune cât anume din destinul personal l-am scris noi înșine și cât a fost scris de alții. Nu mai putem preciza cu exactitate cât din ființa noastră ne reprezintă Eul și cât este rezultatul sfaturilor, antrenamentelor, educației, sugestiilor, recomandărilor sau ordinelor pe care ni le impun ceilalți. Nu mai știm unde se termină rolul pe care ni l-am scris noi înșine și unde începe cel scris de alții. Nu mai putem spune cine, de ce și când a scris scenariul care ne comandă ce să gândim, ce să facem, ce să simțim.

Există nenumărate sfaturi, exerciții și algoritmi de a induce individului rezistența față de presiunea celor care încearcă să-i remodeleze gândirea, simțurile, comportamentul, conform intereselor lor. Toate însă au la bază cunoașterea tehnicilor de manipulare. Fiind avertizat de presiunile ce se exercită permanent asupra lui, știindu-le substratul și finalitatea, fiecare individ își poate găsi propria sa cale de a rezista, de a se regăsi pe sine însuși în orice împrejurare, de a nu deveni un simplu figurant...

Ca orice acțiune socială care se desfășoară într-un spațiu social unde există multe variabile parțial controlabile și altele incontroleabile manipulara nu trebuie văzută ca o fatalitate, dar nici ca o bagatelă care nu ar merita atenție, deoarece are un potențial deosebit de important în formare și întreținerea unor curente de opinie.

Manipulara în publicitate

Publicitatea transmite către un public, pe cât de numeros posibil, un mesaj, a cărui realitate sau falsitate nu constituie interesul esențial și al cărui scop nu este acela de a informa, ci de a influența. Dicționarul *Grand Robert* o definește ca: „faptul de a exercita o acțiune psihologică asupra publicului, în scopuri comerciale”.

În ceea ce privește sectorul advertisingului, minciuna are motivația maximizării profitului, prin crearea, implementarea și susținerea imaginii de marcă: creșterea notorietății produsului/serviciului, a preferinței consumatorului pentru produsul respectiv, a încrederii în marcă și fidelizarea consumatorilor.

Fie ea blândă sau agresivă, conotativă sau denotativă, centrată pe produs, marcă sau organizație, publicitatea amplifică, îngroașă, subliniază, reliefează realitatea și inevitabil o deformează. Acest fenomen poate avea loc atât în logouri, slogane, în corpul mesajului, dar și în sunetul sau construcția imaginii spoturilor.

Publicitatea nu este interesată în promovarea strictă a adevărului despre produs (există în publicitate până și profesioniști în make-up-ul produselor – numiți stilști, care lăcuiesc fructele pentru a părea mai lucioase, mai apetisante și mai naturale, care adaugă prafuri în halbele de bere pentru a face valuri de spumă sau care albesc chimic rufele pretins spălate cu anumiți detergenți, pentru a le reda „albul absolut”); publicitatea spune ce vrea să audă publicul său țintă, pentru a obține din partea acestuia răspunsul dorit.

Preocupat mai mult de impactul asupra maselor decât de adevărul mesajului, advertisingul își propune ca obiectiv schimbarea comportamentului publicului vizat prin metode mai mult manipulative decât argumentative, iar „cea mai eficace publicitate este cea americană, care mizează pe reflexele condiționate”, a scris Malaroux.

Aceasta înseamnă să recunoaștem că publicitatea se adresează mai mult subconștientului decât conștiinței. „Persil spală mai alb” poate trece uneori drept un argument, deși nici agenția de publicitate care a inventat sloganul și nici, probabil, fabricanții detergentului Persil, ba poate, după toate probabilitățile, nici chiar cumpărătorii acestui detergent nu cred cu adevărat că produsul va albi complet rufe, iar formula nu reține atenția decât pentru că e vizualizată și ușor inexactă (ar fi trebuit să se spună „spală mai curat”, dar n-ar fi avut impact).

În schimb, un afiș reprezentând o reclamă la o mașină și lângă o femeie îmbrăcată sumar nu emite nici cea mai mică pretenție de argumentare, din moment ce fata nu e de vânzare pe lângă mașină. Ea

nu e prezentă decât pentru a ne determina să confundăm apetența pe care ne-o inspiră spontan femeia cu cea pe care o vom resimți, prin ricoșeu, pentru mașină. Publicitatea modernă merge și mai departe cu exploatarea iraționalului. Practic, se poate concepe că spectacolul simultan cu mașina și femeia face ca în spiritul viitorului cumpărător să se nasca o idee vagă ca aceasta: „Dacă aș avea mașina asta, toate femeile frumoase ar alerga după mine”.

Minciuna în jurnalism

Aidoma creatorului de reclame, jurnalistul este și el un operator mitic, prezentând faptele ca ficțiuni, dramatizând pentru a obține aprecierea publicului. Aparținând comunicării de masă, minciuna jurnalistică, în special cea fixată prin repetiție în atenția și memoria publică, se prezintă ca un mijloc deosebit de nociv, mai ales dacă ea este pusă în serviciul unor interese arbitrare sau ilicite. Falsul intenționat în jurnalistică poate lua atât forma ascunderii informațiilor, a instituirii embargoului sau a cenzurii (autocenzurii), cât și a aserțiunilor tendențioase, insidioase, neacoperite logic sau argumentativ de fapte

sau raționament; el se poate manifesta atât prin neacordarea dreptului la replică, cât

și prin șantajul voalat asupra potențialilor achizitori de spațiu publicitar.

În jurnalistică, există argumente pro și contra moralității minciunii.

Argumente în favoarea minciunii:

- slujirea binelui public și a interesului național în sensul ascunderii intenționate a unor știri care ar provoca panica populației (iminența unor catastrofe; marșarea pe zvonul posibilei prăbușiri a unei bănci, ar putea amplifica treptat zvonul respectiv prin feedback pozitiv, până ce eventual s-ar adevăra);
- minciuna este unica posibilitate de obținere a informațiilor sau de a demonstra un adevăr. Acest precept se aplică de regulă ziariștilor de investigații, care apelează uneori chiar la mijloace neortodoxe cum ar fi: informatorii plătiți, asumarea de false identități pentru a obține informații inaccesibile opiniei publice, pătrunderea în perimetre interzise sau situarea în ipostaze pretins ilegale (a se observa postura "terroristului" la bordul unor curse aeriene pentru a demonstra

ineficiența sistemului de securitate al aeroporturilor) pentru a-și atinge scopul profesional.

- constrângerea timpului, care nu ar mai permite colectarea amănunțită a tuturor datelor care fundamentează totuși un adevăr cert dar și imperios necesar de a fi adus la cunoștința opiniei publice.

Argumente împotriva utilizării minciunii:

- încurajează o practică generală și astfel s-ar putea extrapola cazurile în care recursul la minciună a condus la rezultate pozitive și asupra acelorora în care falsul nu este necesar, până la a transforma excepția în normă. Pe de altă parte, folosirea minciunii în jurnalism, poate inocula publicului neîncrederea și o lehamite față de mass-media și, mai periculos, are capacitatea de a constitui un model de comportament;

- prin utilizarea comunicării intenționat false, jurnalistul obține de fapt un avantaj personal (chiar dacă servește și binele public), căci principala sa motivație poate fi una egoistă:

câștigul material obținut în cazul achiziționării și exploatării unei bombe de presă; creșterea prestigiului în breaslă, și pe această bază avansarea pe scara ierarhică; sporirea notorietății sale publice.

Manipulare presei prin controlul informației

Cea mai eficientă tehnică de manipulare pe scară largă este reprezentată de controlul informației. Robert Cisimo a studiat presa ca parte din sistemele de manipulare cele mai active ale opiniei publice ajungând la concluzia că ea reprezintă o armă teribilă sub raportul potențialului de influențare.

Îată care sunt, potrivit lui Cisimo principalele tehnici, folosite în mod curent:

- selectarea știrilor este apreciată ca fiind cea mai eficientă cale de inserție a influenței în spațiul informațional, deoarece criteriile de selectare aparțin celor care dețin deja o anumită influență în sfera socială;

- orientarea știrilor conține un mare potențial de influențare și se realizează, de obicei, prin omiterea unor componente ale mesajului inițial, publicul având acces doar la unele segmente ale circuitului informațional;

- influențarea prin plasarea știrilor vizează dimensionarea axiologică a conținutului, în funcție de poziția de pe care este culeasă știrea sau de locul atribuit acesteia într-o emisiune;
- influențarea prin titluri se bazează pe faptul că sinteza din titlul articolului constituie o evaluare a articolului (știrii) în structura de ansamblu a publicației (emisiunii);
- selecția fotografiilor în presa scrisă precum și explicațiile care însoțesc fotografiile pot afecta semnificativ atitudinea publicului față de conținutul de imagini. O modalitate de denigrare fără cuvinte o constituie alăturarea unei fotografii scandaloase a unei persoane căreia nu i se face imagine bună în momentul respectiv și poate induce în percepția cititorului o echivalență valorică deosebit de remanentă în fondul apreciativ și cu un impact asupra aparițiilor publice viitoare ale persoanei respective;
- editorialul poate contribui nu numai la afirmarea unei personalități, ci și la transformarea ei în lider de opinie al publicului care împărtășește punctul de vedere al editorialistului respectiv. Într-o lume grăbită, editorialistul rezumă în ochii cititorului scara de valori necesară orientării în succesiunea evenimentelor deosebit de schimbătoare. Efectul acestei situații îl constituie cultivarea comodității cititorului care începe să vehiculeze idei și opinii care nu-i aparțin, dar însușindu-le din editorial, el completează aparența girului obiectivității pe care-l pretinde presa în ansamblul ei;
- producerea și difuzarea informațiilor tendențioase ocupă un loc aparte în manipulare, fiindu-i proprii dezinformarea, calomnia sau minciuna, atunci când acestea se dovedesc a sluji interesele manipulatorului.

Ca principale fațete ale manipulării, literatura de specialitate propune următoarele:

- dozajul savant de jumătăți de adevăr cu jumătăți de minciună, primele determinând acceptarea celorlalte și aceasta cu atât mai ușor cu cât opinia publică este neutră sau deja partizană;
- minciuna absolută, adesea eficace datorită enormității sale;
- contraadevărul, neverificabil datorită lipsei de martori. Minciuna prin omisiune, în special aceea, care neglijează să prezinte informația în tot contextul ei;

- valorificarea detaliilor, a faptului întâmplător în detrimentul esențialului estompat în mod savant;
- amestecarea faptelor, a opiniilor sau persoanelor echivalente, care, într-o anumită variantă, vor putea fi condamnate cu ușurință folosind o ilustrare adecvată, chiar dacă este abuzivă;
- reminiscențe false sau comparații nejustificate;
- minciuna înecată într-un noian de informații, existând posibilitatea de a fi regăsită ulterior pentru a servi drept punct de referință; citate aproximative sau trunchiate;
- afirmații făcute pe un ton angelic, dezinvolt sau indignat;
- exagerarea apocaliptică a unui fapt accesoriu și fără importanță în numele unor principii morale;
- slăbirea adevărului printr-o prezentare sarcastică sau persiflatorie;
- etichetarea interlocutorului atribuindu-i o pretinsă apartenență la un anumit sistem de idei ce poate fi respins mai ușor decât discutarea în detaliu a argumentelor veritabile prezentate;
- forma superioară a utilizării manipulative a minciunii – supunerea adevărului, lăsându-se să se înțeleagă că este minciună sau negarea unei afirmații în așa fel încât interlocutorul să creadă că, de fapt, este aprobată de cel ce o formulează și o emite.

Manipularea semantică

Ca formă de falsificare a informației este cea mai utilizată. Se face apel la ambiguitatea vocabularului pentru a fi disimulate scopurile și constă în a acționa asupra auditoriului fără ca acesta să bage de seamă.

Cele mai utilizate procedee de manipulare semantică sunt:

- utilizarea unui jargon specializat într-un alt context decât cel specific. De exemplu, vocabularul militar pentru a descrie confruntările socio-politice. În acest mod, adesea sunt provocate efecte durabile ce pot deveni o modă;
- substantivarea adjectivelor. De exemplu, despre două fenomene ale căror evoluții nu au efecte reciproce se va spune că sunt independente, după care se va vorbi despre independență devenită subiect în sine, obținând orice vom dori. În unele situații se pot personifica abstractizările pentru a le crea terenul unor confruntări dialectice;

- sensul cuvintelor poate fi profund modificat prin tonul care însoțește folosirea lor. Batjocorirea unor termeni le poate schimba sensul, oferind astfel posibilitatea ca, fără să fie exprimat în mod explicit, sensul acestora să se transforme devenind peiorativ;
- a face să fie acceptate identități false. Este un procedeu foarte uzitat. Se repetă până la saturație anumite echivalențe, cum ar fi: a avea = a fura sau anumite calificative în mod sistematic adăugate unui substantiv până la crearea unei referințe automatizate în conștiințe;
- sunt utilizate și abuzurile de semnificație. Astfel este preluat unul din conceptele de bază ale societății ce se dorește a fi manipulată și, după ce a fost adus până la un sens absolut, fără nici o legătură cu realitatea, se folosește în scopul de a distruge societatea țintă în numele propriilor ei principii: libertatea devine dreptul de face tot ce te taie capul, iar egalitatea se aplică tuturor relațiilor umane, nu numai juridice, ci și economice, intelectuale și sociale.

Manipularea prin mesaje și imagini subliminale

Se înscrie în categoria tehnicilor de manipulare subtile, despre care o parte a specialiștilor cred că poate avea efecte semnificative asupra psihicului. Se știe că există un prag al percepției numit prag liminal, sub care nu suntem conștienți de existența unui stimul. Dacă o imagine sau un sunet nu depășesc o anumită intensitate sau durată ele pătrund direct în subconștientul nostru ocolind cenzura conștientă.

Este binecunoscut experimentul realizat într-un cinematograf american: filmele au fost presărate cu flash-uri subliminale, cu mesaje precum: „Drink Cola and eat Pop-Corn” (beți Coca-Cola și mâncați Pop-Corn). În urma acestui experiment vânzările de Coca-Cola și Pop-Corn la cinematograful respectiv au crescut spectaculos (cu 18% și respectiv 58%).

O tehnică apropiată este folosită mai ales în campaniile publicitare și electorale, cu toate că în mai toate țările civilizate există legi menite să limiteze utilizarea unor astfel de tehnici de manipulare. Este vorba de folosirea unor mesaje quasi-subliminale, cu durată sau intensitate suficient de mari pentru a ieși din categoria legală sau fiziologică de subliminal, dar suficient de scurte sau de puțin intense pentru a trece ca fulgerul, sau aproape neuzite prin conștiințele lente și

semi-adormite ale unor spectatori din ce în ce mai învățați să li se explice ca la școală ceea ce văd și aud.

Sursa: Bogdan Ficeac, *Tehnici de manipulare*, Editura C. H. Beck, ediția a VII-a

Prof. Grădinaru Nicoleta

Bullying

„Bullying”, ceva de care a auzit marea majoritate a lumii și care are un impact imens asupra fiecărui individ. Dacă nu sunteți familiarizați cu acest termen, este definit drept “un comportament ostil, de excludere și de luare în derâdere a cuiva”. Un copil este tachinat, etichetat și batjocorit în cercul său de cunoștințe sau de către colegi, care îl strigă într-un anume fel. Uneori aceste tachinări se transformă în îmbrânceli sau chiar, în unele cazuri, în atacuri fizice.

De ce este important să depistăm acest tip de comportament? Pentru că poate avea efecte negative pe termen lung, construite pe baza frustrărilor celui afectat, cu privire la aspectul, personalitatea sau acțiunile sale. Acesta este unul dintre stimulii inițiali ale unor persoane complexate, din cauza modului în care o altă persoană li se adresează pe un ton răutăcios, în ceea ce privește defectele acestora.

Într-un timp foarte scurt, un copil își poate pierde încrederea în sine și în ceilalți, având efecte negative asupra dezvoltării emoționale și a integrării sociale.

Ceea ce trebuie noi să facem, este să îi ajutăm pe cei afectați de acest „bullying” să înțeleagă că persoanele care îl practică au scopul de a-și crea propriul sistem de valori, în care nimeni, cu excepția lor, nu se încadrează într-un rang superior. Puterea pe care par să o aibă este doar o aparență, astfel încât toți suntem egali și avem aceleași valori. Nu există un nivel prestabilit pentru care o persoană să aibă dreptul de a-și impune autoritatea în fața cuiva mai timid sau care nu știe să gestioneze o situație tensionată.

Voi încheia acest articol prin a spune că persoanele care practică acest „bullying” au o viață anostă așa că, încearcă din rășputeri să își ocupe timpul cu activitățile prin care ei cred că li se asigură integrarea în societate. Este un lucru greșit din toate punctele de vedere, așa că

dacă ați trecut vreodată printr-o asemenea situație, trebuie să știți că nu la voi este o problemă și că nu sunteți mai prejos decât nimeni. Combaterea acestui fenomen, la noi în țară, este o problemă, deoarece există foarte puțini specialiști în acest domeniu. În schimb, putem ajuta la nivel individual prin intervenții asupra agresorilor sau pur și simplu cu o discuție deschisă cu victima incidentului.

Popa Alexandra-Ioana, clasa a XI-a A

Un discurs motivațional

Terapeuții spun că recunoașterea problemei este primul pas în rezolvarea ei. Așadar, recunosc că sunt grasă. Mă simt mai bine? NU. Îmi doresc să mă schimb? CU SIGURANȚĂ.

În ziua de azi, din ce în ce mai mulți copii sunt diagnosticați cu supraponderabilitate sau chiar obezitate și deseori aceștia sunt, din păcate, o țintă a bullying-ului. Sunt și eu unul dintre ei. Uneori mă gândesc la ce am pierdut din cauza kilogramelor în plus, din câte grupuri de prieteni am fost exclusă din cauza acestor kilograme, de câte ori am pierdut o ieșire în oraș din cauza hainelor care arătau oribil pe mine. Și probabil vă întrebați dacă am făcut vreodată ceva pentru a slăbi, pentru a schimba ceva. Răspunsul, normal, este da. Am încercat să fac sport, să țin diete, dar majoritatea au dat roade doar pe o perioadă scurtă de timp. Pierdeam 4-5 kilograme într-o săptămână și mă mențineam așa aproximativ două săptămâni, dar după aceea deveneam frustrată că nu reușesc să slăbesc și mai mult, așa că mă lăsam de diete. Și astfel, în cel mult o săptămână, reveneam la starea și kilogramele mele inițiale. Da, am încercat, dar nu am reușit.

Uneori mă întreb cum e să fii slab? Oamenii spun că te simți mai ușor, dar cum? Cum poți explica unui om care niciodată nu a fost slab ușurimea pasului, a mâinilor pe lângă corp, modul alert în care ți se mișcă trupul? E ca și cum ai încerca să îi explici unui om care este orb din naștere, cum arată apusul. Își poate închipui, dar nu va ști niciodată cum este cu adevărat. Un alt lucru pe care mi l-au luat kilogramele în plus a fost respectul de sine. Să iei o haină pe tine și să îți fie rușine să o porți pentru că ți se vede celulita sau să nu poți purta un maieu, pentru că ți se vede grăsimea de la subraț. Și acum nu spun că toți

supraponderalii sunt la fel, unii chiar își iubesc corpul și se simt bine în pielea lor, dar din păcate, în majoritatea cazurilor, oamenii se urăsc pe ei înșiși. Nu putem să ne privim în oglindă, postăm fotografiile pe rețelele de socializare în care ni se vede doar fața, în pozele de grup încercăm să ne ascundem în ultimele rânduri, ca în poză să nu apară trupul nostru „defect”.

Alteori mă întreb dacă acele persoane care își bat joc de noi, de obezi, știu că ne displacem corpul și pe noi înșine în general. Știu oare, că de fiecare dată când o persoană mai slabă trece pe lângă noi ne-am dori să arătăm ca ea sau când copiii fiind, plângeam în baie pentru că nu puteam juca ”Leapșa” sau ”De-a v-ați ascunselea”, deoarece nu puteam alerga la fel de repede ca restul prietenilor noștri? Și nu încerc să atrag mila nimănui. Știu că cei care ne vor răul, nu se vor răzgândi oricum. Vreau doar să subliniez faptul că nouă ne pasă de cum arătăm și că nu ne-am dat bătăuți. Încă încercăm diete și încercăm să facem sport și probabil nu ne vom lăsa vreodată de asta. Este o încurajare pentru toți cei care sunt „mai mari” decât restul. Într-o zi ne vom simți și noi bine în pielea noastră, dar până atunci vom lupta.

Și nu uitați, fiecare zi reprezintă un nou început, perfect pentru a încerca din nou și din nou ceea ce ieri ți se părea aproape imposibil de realizat.

O fată

Ce este feminismul?

Într-o manieră ironică, Justin Trudeau, prim ministrul Canadei și feminist convins, i-a propus unei femei să nu folosească cuvântul *mankind* (eng. omenire sau rasa umană; format din *man*, adică om, respectiv *kind*, adică rasă) din cauza conotației sexiste, ci să folosească termenul *politically correct* (eng. politic corect, tradus mót-a-mót): *peoplekind*, cuvânt inexistent în limba engleză, dar neutru din punct de vedere al genului. În același timp, un număr considerabil de țări europene sunt determinate să elimine diferența de salariu mediu dintre femei și bărbați (celebrul *wage gap*) și să introducă cote de gen, pentru a compensa discriminarea suferită de femei în societățile din prezent și trecut.

Având în vedere acest *PR* de calitate variabilă, nu este de mirare că feminismul suferă de numeroase clișee polarizate („**feminismul urăște bărbații**”, „feministele sunt extremiste” și „lupta pentru femei este cea mai importantă cauză” etc.) sau că **doar 34% din femeile din Anglia și 8% dintre femeile din Germania se identifică drept feministe**. În întâmpinarea acestor clișee și pentru că nu există un portret bine definit a ceea ce înseamnă să fii feminist(ă) (spoiler: pentru că nu există un *Feminism*) am să încerc să ofer o schiță a mișcărilor feministe în acest scurt articol.

Gânditori feminisți și, în special, gânditoare feministe, au existat în mai multe locuri și perioade din istorie, însă mișcarea a luat dimensiuni considerabile abia cu apariția gândirii liberale și iluministe ale secolelor XVII-XVIII. În această perioadă, feministele ca *Wary Wollstonecraft* și teoreticienii politici ca J. S. Mill, au argumentat pentru oferirea de drepturi egale femeilor pe baza naturii lor esențialmente egale cu cea a bărbaților: dacă bărbații au drepturi inalienabile pentru că sunt ființe raționale, atunci și femeile ar trebui să aibă. Din păcate, dincolo de câteva cazuri izolate, mișcarea feminismul nu a avut destulă influență până la începutul secolului XX. Pentru a putea face schimbări, feminismul a rămas la nivel teoretic. Acest fapt avea să se schimbe odată cu apariția a ceea ce numim acum „primul val” (cca. 1900-1950), în care s-a militat cu succese variabile pentru un statut juridic egal al sexelor: dreptul la vot, proprietate și educație al femeilor. De exemplu, dreptul de a vota a fost acordat pentru prima dată în lume în Noua Zeelandă în anul 1893, apoi este introdus în 1918 în Anglia, și în 1920 în Statele Unite.

Al doilea val feminist (cca. 1950-1980) a continuat lupta pentru recunoașterea legală a egalității dintre sexe și a încercat să reducă inegalitățile de la locul de muncă și din sfera privată a femeilor. În același timp, s-a remarcat o teoretizare ce își dorea tratarea exhaustivă a condiției femeilor din istorie și societate. O gânditoare, adesea considerată pionieră a celui de-al doilea val, a fost existențialista *Simone de Beauvoir* care, în cartea sa *Le Deuxième Sexe* (fr., Al doilea sex), a argumentat că rolurile de gen (n.a. femeia ar trebuie „să stea acasă”, bărbatul ar trebui să muncească pentru familie etc.) sunt doar *constructe culturale* (rezultate ale unui mod particular de a vedea

lumea, nicicum niște rezultate ale unor esențe biologice ale femeilor și bărbaților) asupra femeii, atât în sfera publică a politicului, cât și în sfera privată, a familiei. Pentru *Beauvoir*, societățile occidentale consideră că bărbatul și trăsăturile asociate lui sunt norme, iar femeia este definită negativ ca ceea ce nu e sexul masculin (*Al doilea sex*), ceva indezirabil. În feluri asemănătoare, feministe vremii, spre deosebire de feministe primului val, mizau pe diferența dintre sexe în lupta pentru egalitate. Alte feministe (radicale sau socialiste), observând asemănări între oprimarea de clasă și sex, au considerat că reformele la sistemul capitalist nu sunt îndeajuns, pentru că degeaba primește femeia drepturi egale și poate (rar) obține locuri de muncă (adesea prost plătite), dacă trebuie să-și asume simultan rolul de casnică subordonată soțului (astfel de cazuri au fost considerate de feministe *radicale* exemple ale structurilor patriarhale inerente societăților occidentale). În fine, al doilea val nu se ferește din a atinge subiecte controversate legate de corpul și sexualitatea femeii (avort, menstruație, dorințe sexuale etc.)

Începând cu al treilea val (cca. 1990-2000), putem observa o accentuare a diversității mișcărilor feministe (socialiste, liberale, anarhiste, postmoderniste, radicale etc.) și identificarea unui nucleu doctrinar al *feminismului* devine din ce în ce mai dificilă, mai ales pentru că diverse feministe (adesea postmoderniste, de exemplu Judith Butler) au ales să supună unui examen critic însăși regulile jocului, considerând că atribute adesea asociate sexelor nu le aparțin în mod necesar, ci contingent. De asemenea, s-a remarcat în rândul feministelor o nouă unealtă teoretică denumită *intersecționalism* care stipula că asupra și *privilegiul* indivizilor sunt influențate de factori ce se intersectează pe axele opresiunii: genul, rasa, dizabilitatea, vârsta etc. ce amplifică efectele negative ale discriminărilor. În sine, teoria nu era controversată, dar concluziile practice și teoretice care erau trase au stimulat diverse dispute (unele feministe au considerat, de exemplu, că femeile de culoare nu pot discrimina împotriva bărbaților albi pentru că discriminarea necesită un asuprit mai puțin privilegiat [sic]).

Al patrulea val (cca. 2010-?) a însemnat și înseamnă lupta împotriva hărțuirilor sexuale, a violului și a discriminărilor, păstrează

diversitatea gânditoarele valurilor precedente și popularizează noi concepte controversate precum masculinitate toxică.

În concluzie, putem spune că feminismul este un termen generic ce înglobează o serie de mișcări și ideologii diferite, ce exprimă o preocupare sporită pentru rolul femeilor în societate, având în vedere nedreptățile pe care le-au suferit și le suferă în raport cu bărbații.

Kristó Roland, clasa a XI-a A

Dezbaterile

Am observat că sunt două tipuri de persoane: cele care consideră că dezbaterile e punctul lor cheie, că își pot susține cauza indiferent de situație (unele reușind să o facă) și cele ușor intimidabile, care simt că niciodată nu se vor putea impune.

Lucrurile oare chiar stau așa? Susținerea de cauză nu înseamnă ceartă, iar timiditatea nu înseamnă lipsă de opinie, iar dezbaterile nu înseamnă să te certți fără să ții cont de spusele oponentilor și nici să înveți pe de rost nenumărate studii și cercetări. Dezbaterile înseamnă să dovedești un lucru prin construirea unui caz solid și demontarea lucrurilor care sunt spuse împotriva premisei pe care o susții. Dezbaterile înseamnă 90% ascultare și doar 10% cuvântare. Este esențial să înțelegi spusele oponentilor, pentru a le putea demonstra de ce tu ești în câștig de cauză. Iar școala noastră are un club de dezbateri care te poate învăța cum să faci toate acestea.

Dacă nu știi despre ce vorbesc, vei afla în cele de mai jos, dar tind totuși să cred că, cel puțin în clasa a IX-a, cineva a promovat acest club în clasa ta și, mai mult ca sigur, ai spus „pas”. La fel cum am spus și eu. Mie mi s-a părut dificil să văd tineri, nu cu mult mai mari decât mine, care discută pe subiecte despre care eu nu am nicio opinie. Îi priveam și îi vedeam siguri pe ei, cu o dicție perfectă, o gramatică pusă la punct și o cantitate de informații inimaginabilă și mă gândeam că eu nu voi putea niciodată să rostesc un asemenea discurs în fața tuturor celor care mă privesc și în fața unor adversari care așteaptă oricând să greșesc, ca să poată ataca ceea ce spun. Eram convinsă că nu m-aș descurca într-o astfel de situație, că nu m-aș putea concentra pe atâtea lucruri, că nu aș putea avea aceeași coerență în vorbire și că nu m-aș

putea integra printre ei. Ei bine, lucrurile nu stau chiar așa. Cei care sunt priviți cu admirație ajung atât de buni prin exercițiu și determinare, nimeni nu a început cu discursuri perfect scrise și perfect transmise. Sunt colegii noștri, mereu sunt deschiși la a-i ajuta pe începători și vor judeca întotdeauna discursul, niciodată vorbitorul.

Debate-ul necesită, într-adevăr, muncă, atenție și implicare, dar nu solicită nimic ce nu ai putea avea dacă îți dorești. Când am decis să iau parte, vorbeam 3 minute din 5, vorbeam puțin, dar multe nimicuri, mă bâlbâiam, vorbeam încet, citeam de pe foi, mă contraziceam singură și nu stăpâneam informațiile. Acum... e mai bine. Nu sunt cea mai bună, dar evoluția se simte. Am renunțat la citirea discursului în timpul meciurilor și la a-mi fi rușine în timp ce vorbesc. Mă străduiesc să spun clar doar lucruri care îmi susțin cauza, dar uneori ies și inerții. Dar mă străduiesc să învăț din fiecare greșală și acest lucru este apreciat. Nu mai am aceleași reticențe când trebuie să vorbesc în public, abordez subiecte pe care nu le-aș fi abordat în alt context, cultura generală mi se dezvoltă o dată cu fiecare moțiune și învăț treptat toate elementele necesare câștigării unei argumentări sau lămuririi unui subiect controversat.

Fac asta doar de un an, dar a fost un an încărcat cu diferite sentimente: bucurie, după un feedback pozitiv, deznădejde, după un meci în care prezentarea mea a fost precară, nervi, după comiterea unei greșeli stupide, oboseală, după o zi întreagă de jucat, înflăcărarea din timpul fiecărui meci și absolut niciun regret, în afară, poate, de faptul că nu m-am apucat mai repede.

Experiențele sunt unice, oamenii întâlniți sunt deosebiți și avantajele sunt nenumărate. Ți se dezvoltă numeroase abilități, cum ar fi vorbitul fluent în public, se formează un colectiv cu care discuțiile vor fi interminabile și vei rămâne cu amintiri pe care nicio altă activitate extrașcolară nu ți le poate oferi.

Voi împărtăși câteva dintre aceste amintiri. Am participat la un concurs de trei zile acum câteva săptămâni: „Pache OPEN”. Vineri seară am ajuns târziu după o călătorie amuzantă, dar nelipsită de anumite complicații, ne-am preluat camerele și am mai cunoscut și reîntâlnit persoane. Sâmbătă am jucat cu patru echipe, toate cu jucători buni. Au fost meciuri strânse, echilibrate. Am observat moduri diferite

de a interpreta situații și stiluri de prezentare diverse. A fost o zi lungă, oboșitoare, dar mi-a făcut plăcere fiecare secundă. Duminică am asistat la semifinală și la finală. Au fost două meciuri extraordinare, cu vorbitori care captau atenția atât prin informația transmisă cât și prin simpla lor prezență. Și, privindu-i, mi-am dat încă o dată seamă câte mai am de învățat, cu toate că deja învățasem atâtea.

Așadar, dacă îți place să dezbați subiecte, să transmiți cu înflăcărare informații și păreri, dacă vrei să îți îmbunătățești vorbitul în public și cultura generală și/sau dacă vrei să ai amintiri de neuitat, alătură-te clubului de debate. Fii un avangardist!

Bârsan Andreia-Crista, clasa a XI-a A

O semnăm toți și o dăm anonimă

Să îți exprimi opinia care se contrazice cu părerea unui profesor, este un act de impertinență? Unde este limita elevului până să devină insolent și când se ajunge la punctul în care profesorul o să își folosească statutul pentru a avea el ultimul cuvânt?

Toți elevii am fost martori măcar o dată la o neînțelegere dintre un elev și un profesor, fie că am fost sau nu implicați din start sau ne-am implicat pe parcurs pentru a susține o parte. De multe ori aceste discuții pline de patos se termină ori cu elevul, ori cu profesorul părăsind sala, rămânând în urmă o liniște de mormânt, cu supraviețuitorii care încearcă să se privească unii pe alții pentru a-și transmite sentimentele și opiniile.

Urmărind diferite scenarii, ajungem la diverse concluzii: elevul a exagerat, profesorul nu a vrut să înțeleagă *intenționat* situația, elevul a avut dreptate, dar și-a exprimat greșit opinia, intervenția colegilor a dus la înrăutățirea situației, neimplicarea colegilor a dus la înrăutățirea situației etc. Fiecare conflict este unic și fiecare te face să îți schimbi opinia despre cineva.

Care sunt punctele cheie ale fiecărei părți? Statutul elevului s-a schimbat, acesta nu prea mai poate fi *atins* și deja a fost motivat de societate să își facă vocea auzită. De multe ori tinerii preiau greșit acest mesaj crezând că orice nemulțumire este justificată, iar datorită sau din cauza faptului că este mai tânăr are și niște idei mai moderne/mai

bune/mai „deloc incoerente”. Învățăceii mereu vor încerca să se salveze din fața tornadei pornită de mama natură, care a ieșit din cancelarie cu o stare *deranjată* cu 10 minute înainte. Uneori aceștia poate au dreptate, alteori poate nu, dar asta nu contează aproape niciodată. De cele mai multe ori liceanul va vorbi când va simți nevoia să se apere, iar tornada se încarcă cu energie și începe schimbul de replici.

Uneori nu poți să îți dai seama cine are mai mult cinism și urmărești cuprins toată întâmplarea și deja poți să îți dai seama care a fost replica care l-a stârnit pe elev să întrecă limita, mai apoi la fel și profesorul o întrece, dar din fericire alege să oprească spectacolul. Este o alegere fericită, însă nu poate să fie considerată inteligentă, deoarece după ce s-au zis din ambele părți anumite lucruri te îndoiești de capacitățile tuturor. Elevul încetează pentru că pedagogul nostru își folosește puterea, „singura” soluție: acesta te „amenință” cu „note”, dar tu deja știi că nu va fi un episod, ci restul anului școlar în care indiferent dacă ești bun sau nu la materia respectivă (de obicei nu ești bun deoarece din cauza asta apar neînțelegeri) acesta va încerca să îți fie obstacolul spre medie mare. Dar, ca imaginea situației să fie completă, se petrece minunatul fenomen de implicare a întregului colectiv.

Exact! Tu nu mai ești un individ cu păreri și interese proprii, deoarece în planul dascălului tu vei deveni o armă care se autodistruge, punându-te ca motiv pentru „dezbinarea” relației dintre general și batalion. Bineînțeles, elevul tupeist are o parte considerabilă din vină și fiind doar un începător al vieții, trebuie uneori folosiți anumiți stimuli negativi pentru ca acesta să privească mai pe urmă în ansamblu toată situația, cu puțin noroc, dintr-o perspectivă obiectivă. Din fericire, în unele cazuri aceste etape trec, dar în alte cazuri nu.

Momentan se termină așa, cu dascălul având ultimul cuvânt, pentru că elevul de azi nu are tupeul elevului de mâine, care probabil va avea ultimul cuvânt după ce își va trimite profesorul afară. Această imagine este una mult prea tristă și penibilă și trebuie să avem grijă să nu ajungem la acel moment. Nu pentru că novicele ar trebui să fie acela din perioada comunismului și nici pentru ca profesorul să rămână acea autoritate cu pix în mână și superioritate din cauza vârstei, ci o vom putea preveni prin respect reciproc. Învățăcelului îi este din ce în ce mai greu să se astâmpere, pentru că momentan nu înțelege că pe lângă

drepturi are și obligații, care dacă sunt respectate au o greutate mult mai prețioasă, dar dacă nu va înțelege, va trebui să își asume consecințele. Pedagogul, care de multe ori te încurajează să spui ceea ce gândești, dar și se răzgândește dacă este ceva negativ la adresa lui, nu ar trebui să se pună la mintea copilului dacă are experiența și inteligența despre care vorbește.

În lumea asta mică, în perimetrul școlii noastre, când petrecem împreună ore în șir, zile și chiar ani, de ce nu putem profita pentru a deveni mai buni, empatici și înțelegători unii cu alții? Opiniile contradictorii să fie o nouă perspectivă de înțeles, nu o oportunitate de a ne descărca și a isca certuri și probleme nedorite, implicând lume care nu are legătură, indiferent dacă este între profesori, elevi sau profesori și elevi.

Această situație a fost observată de mine, musca de pe perete, care a spus povestea...

Holul meu nu este podiumul tău!

De când uniformă școlară a dispărut fără urmă de pe holurile liceului Goga, cu toții, în special domnișoarele, ne confruntăm cu așa-zisa dilemă „cu ce să mă îmbrac azi?” de fiecare dată când deschidem dulapul. *După lupte seculare care durează 100 de ani* în fața dulapurilor ticsite cu haine, realizăm că acestea sunt mai mult decât insuficiente. Așadar, în urma unei scurte analize a tuturor ținutelor ce frecventează holurile, putem susține că problema menționată anterior duce la alegeri vestimentare catastrofale, nu tocmai ideale într-o renumită instituție de învățământ.

O primă greșală este confuzia referitoare la perioada anului în care ne aflăm. Cu toate că trăim în Miercurea-Ciuc, supranumit și „Polul frigului”, adesea ne lovim de combinația obscură a gecii de iarnă cu *crop topul* (pentru necunoscători, maieu care lasă la vedere buricul).

Din același câmp lexical putem aminti și pantalonii mult prea scurți în sezonul rece, care... În ce univers v-ați putea gândi să-i purtați la -30 de grade?! Și nu, nici măcar ciorapii nu salvează situația. Deci, pentru sănătatea voastră și a ochilor noștri, evitați toate cele de mai sus. Mulțumim anticipat!

Un sortiment mai agreabil, dar nu foarte, este asortarea clasicului palton cu pantalonii sport până la jumătatea gambei, ca și cum după maraton ar urma o plimbare romantică în parc.

Odată ce iarna a trecut, tranziția către sezonul estival aduce cu sine o înfloritoare îndeletnicire cu *de-ale modei*. Lăsând în urmă pantalonii de schi, este redescoperit farmecul colanților transparenti, adesea asortați cu hanoracele, ale căror margini sunt îndesate fără pic de rușine în *suportul sufletesc*, ceea ce ne aduce din nou la *crop top*. Știm că aveți o pasiune vinovată pentru telenovelele indiene, dar haideți să lăsăm buricul acoperit!

Și, ca să nu neglijăm ținutele elegante, trebuie să menționăm fustele scurte (acompaniate uneori de renumiții ciorapi plasă sau năvod), pe care ne dorim să le lungim câțiva centimetri cu ochii sau cum am putea spune în limbaj popular: „sună periculos, trage fusta mai jos”. Și dacă tot veni vorba de sus și jos, ce-ar fi să nu mai tragem de decolteuri?

Nu în ultimul rând, să le acordam și băieților câteva rânduri. Cu toții am trăit cu ideea că pentru ei este atât de simplu când vine vorba de vestimentație, dar adevărul este că poți da greș până și cu veșnicul duo blugi-tricou dacă ele sunt mai mult rupte decât întregi. Sau, cum ar spune bunica, „vai, n-ai bani de niște haine ca lumea!”. Iar dacă vrem să rezolvăm un exercițiu de tip „găsiți o diferență și o asemănare” între fete și băieți, cea din urmă ar fi afinitatea pentru blugii scurți sau răsuciți. Diferența ar fi, totuși, că băieții își acoperă gleznelor cu șosete albe, demne de un adevărat fotbalist. Și dacă deja blugii răsuciți nu mai sună la fel de atractiv, vă venim în ajutor cu două alternative la fel de *chic*: mulați sau cu turul lăsat. Vă asigurăm că au același efect!

Așadar, ținând cont că nu suntem niște experte în ale modei, am vrea să aveți totuși în vedere că nu dorim să vă ofensăm, dar sperăm că după lectura acestui articol să vă gândiți de două ori înainte să vă îmbrăcați.

Oltean Bianca, clasa a XI-a A
Borșa Iulia, clasa a XI-a A

Povești în ramă

Ați pătruns vreodată într-o casă bătrânească de la țară? Ați privit vreodată un tablou atârnat pe peretele din lut, zugrăvit în alb, al unei astfel de case? Poze mici, îngălbenite de trecerea timpului, stau îngrămădite una în alta, sub sticla prăfuită de vreme, așteptând șă-și spună povestea. Fiecare fotografie are o poveste pentru care timpul a rămas în loc. Pentru mine sunt doar pozele unor bărbați cu trăsături aspre, cu privirea tristă, care se întorc de pe front. Pentru bunica mea, însă, sunt o parte din viața ei. Astfel de tablouri sunt agățate pe pereții casei bătrânești a bunicii mele. E casa părinților ei, pe care încă o îngrijește și o păstrează așa cum era și altădată.

De la o simplă întrebare pornesc amintiri care nu sunt ușor de depănat pentru cel care le istorisește. Sunt amintiri pe care bunica mea le are de la părinții ei și care are o frumoasă poveste de viață pentru perioada aceea, ea fiind adoptată de unul din soldații care tocmai se întorceau de pe front. Uneori, cu mare tristețe în suflet, se alătură poveștilor și sora mai mare a bunicii, pentru care acea perioadă a fost foarte grea, deoarece era destul de mare încât să conștientizeze situația de atunci, simțind lipsa tatălui din gospodarie.

După ce ascuți atent povești care s-au întâmplat – cum le-a afectat războiul traiul, familia și prietenii – ce se spune în cărțile de istorie pare mult prea blând. Deseori surorile se completează una pe cealaltă, iar oftatul face parte din poveste. Amândouă sunt foarte mândre de tatăl lor și mereu spun „Mai rar bărbat ca el!”

Ceea ce surprinde ochiul în aceste poze, este îmbrăcămintea de postav gri-verzui, murdară, dar care era purtată cu atitudine măreață. Bunica spune adesea că mult timp după ce s-a terminat războiul, au păstrat-o și au îngrijit-o.

De asemenea, poți ușor observa că străbunicul meu nu e niciodată singur în poze. Un tovarăș de drum sau de luptă, o căruță, un câțel, umplu cadrul și așa micuț al fotografiilor. Poți remarca cu ușurință că nimeni nu zâmbește și că noroiul din jur nu-i deranjează. Poate își doresc ca micuța fotografie să surprindă exact ceea ce simt. De altfel, sora bunicii spunea că tatăl ei, multă vreme după ce s-a întors acasă, nu a vorbit cu nimeni. Dar din păcate sau poate din fericire,

timpul a trecut și a acoperit cu uitare multe dintre suferințele pe care le-a trăit străbunicul meu.

Sunt convinsă că foarte mulți dintre noi avem acasă bunici care au povești de viață nespuse, prinse într-un tablou vechi, cu rame din lemn, care abia așteaptă să iasă la iveală. Trebuie doar să întrebăm și să nu trecem indiferenți pe lângă acestea.

Posderie Sophia, clasa a VIII-a A

II. Ce mai facem prin Goga?

Jurnalul unui elev de clasa a XI-a

La ora 6:00, în greoaia dezmeticire din somn, îmi deschid ochii la bine-cunoscutul sunet al alarmei.

Îmi repet antrenamentul matinal, obișnuința fiecărei dimineți pentru a îmi menține corpul tonifiat, mă delectez cu câteva pagini ale unei cărți atent alese în concordanță cu opțiunea mea pentru facultate, ca mai apoi să mă dichisesc pentru o altă zi de școală.

Ar fi greu să mint că îmi este dor de zilele curând apuse, în care cu neglijență mă trezeam cât mai târziu posibil, cu existența probabilitate de a întârzia la școală, zilele în care nu cunoșteam limitele pe care timpul mi le impunea. Realizez abia acum cât de rapid se poate scurge timpul ca printr-o clepsidră, apropiindu-mă cu pași rapizi de clasa a douăsprezecea și de maturitate, lucru care mă constrânge să mă comport ca atare.

Mai îngândurată în ultima vreme decât obișnuiam să fiu înainte, mă duc la școală cu căștile în urechi, iar muzica, care nu mai este una atât de populară, ci mai „selectă” și definitorie personalității mele, murmură pe fundal.

La școală, orele m-aș aștepta să fie creionate cu oboseală și plictiseală, însă într-un mod dubitativ mă captivează. De ce? Deoarece realizez încetul cu încetul că toate aceste informații în aparență teoretice, în viziunea multora, fără aplicativitate practică, sunt de fapt lucrurile care îmi formează cultura generală, lucru care ar trebui să mi-l însușesc cu înainte de a mă specializa într-o anumită arie, deoarece în momentul în care voi interacționa cu diverse persoane din societatea

înalță, acestea se vor uita la cumulusul de informații pe care le dețin, nu vor da atâta importanță rochiei pe care o voi purta.

Pentru mine, clasa a XI-a este un an al deciziilor și al conformărilor: mă întreb ce examen de engleză să dau, dacă m-ar ajuta mai mult să dau competențele la franceză, mă grăbesc să termin examenele ECDL, urmăresc paginile de voluntariat pentru a mă înscrie numaidecât, ca să mai adaug o piesă la CV-ul meu și toate acestea pentru ca anul ce va urma să mă pot concentra numai pe bacalaureat și admiterea la facultate. Este interesant cum anul acesta nu numai eu, ci și colegii mei, realizăm că viitorul la care visam de mici se află numai la câțiva pași în fața noastră și ne trezim la viață ca să facem toate lucrurile pe care trei ani întregi am amânat să le facem.

După încheierea orelor nu ajung imediat acasă, ci dau ture prin oraș pentru a desfășura demersurile necesare pentru lucrurile înșiruite anterior, deoarece am realizat că, dacă nu pun eu osul la muncă, nimeni nu va realiza aceste lucruri pentru mine și viitorul meu și, de asemenea, mă plimb prin oraș pentru a căuta cadouri de majorate, dacă tot este sezonul acestora.

În după-amiaza târzie, care tinde ușor spre a fi numită deja seară, ajung acasă și mă pun cu smerenie la birou pentru a îmi face temele, pentru că în fond tot la statutul de elev am rămas.

În întunericul nopții mă întind frântă pe patul meu, bucuroasă că mi-am atins obiectivele propuse pentru această zi și meditez asupra următoarelor zile în timp ce somnul mă cuprinde, iar în minte adorm cu un singur gând: viitorul este aproape și e momentul să alerg spre el.

Iamandi Andra-Ioana, clasa a XI-a A

Cu viața mea apăr viața

În data de 9 mai, la Plăieșii de Jos, a avut loc concursul “Cu viața mea apăr viața”, activitate organizată anual la nivel național de către Ministerul Educației și I.G.S.U, care are ca scop instruirea participanților și cum să reacționeze aceștia în cazuri de urgență.

Din partea Colegiului nostru au participat de la gimnaziu: Colceriu Flavius, Ureche Alexandru, Dincă Andrada (clasa a 6-a A) și Suciș Ovidiu (clasa a 8-a A), iar de la liceu: Cojocș Alin

(clasa a 9-a B), Bîrnoagă Leonard (clasa a 10-a A), Suciș Eduard și Ureche Andreea (clasa a 10-a B). Competiția a constat în trei probe: cea teoretică, transportarea unui rănit așezat pe targă și deplasarea cu masca pe figură într-un raion cu obstacole.

Atât ciclul gimnazial, cât și cel liceal au obținut locul 1 și s-au calificat mai departe la etapa interjudețeană ce va avea loc la Miercurea Ciuc pe data de 5 iunie unde vor concura împotriva câștigătorilor din județele Covasna și Brașov. (Între timp, concursul s-a desfășurat și echipele au luat locul I.)

Bîrnoagă Leonard, clasa a X-a A

A fi sau a nu fi cercetaș...

Răspunsul este simplu: a fi. De ce? Aflați chiar de la cercetașii Andrada Voinea, temerară și mezina centrului local, ea fiind elevă în clasa a V-a, Maria Chende, exploratoare și Sorin Bota (Suri, pe numele de totem), lider. Aceștia au binevoit să ne răspundă la câteva întrebări pe baza propriei experiențe.

De cât timp ești la cercetași?

A.V.: Cam de un an.

M.C.: Din clasa a VII-a (Maria a terminat clasa a XII-a). Prima mea activitate a fost Festivalul Luminii.

S.B.: În '98 am primit prima mea eșarfă, cea de temerar.

Ce te-a determinat să te înscri la cercetași?

A.V.: Suna foarte bine „cercetași” și am vrut să încerc o experiență nouă.

M.C.: Mădă (prietena Mariei, colega ei de clasă și cercetașă). Mădă și poveștile despre „Mamă, ce am făcut în camp!” sau „Să vezi cum e aia supraviețuire!”.

S.B.: Primul lucru cred că ar fi curiozitatea, după care ideea de a fi în natură și a fi una cu ea, fără să simt frica. Ideea de a putea supraviețui în natură și de a fi inventiv mi-a captat atenția și a fost dragoste la prima vedere.

Te-a schimbat cercetășia?

A.V.: Da, păi am cunoscut mulți copii noi și sunt mai fericită.

M.C.: Da. În bine.

S.B.: Hmm... Asta e o întrebare complexă. Cred că nu aș fi ceea ce sunt eu acum, fără cercetășie. Și, în primul rând, mă refer la echilibrul și încrederea interioară pe care mi-am dezvoltat-o. M-a făcut să apreciez oamenii din jurul meu, să ascult, să încerc să mă fac înțeleș, să pot să îmi exprim frustrările, să respect limitele celorlalți, să leg prietenii care sunt convins că sunt pe viață, să am niște modele incredibile de la niște oameni frumoși. Aș putea vorbi un planton întreg despre asta. Sunt foarte multe de spus!

Care sunt cele mai importante lucruri pe care le-ai învățat la cercetași?

A.V.: Prietenia și să mă descurc singură fără părinți.

M.C.: Aș zice munca în echipă, dar aia e partea spirituală. În practică m-a învățat mult: am învățat să tai o roșie la cercetași, să fac o supă la cercetași, să ridic un cort contra timp la cercetași. A, și să fac mese. De fiecare dată când merg undeva lumea mă întreabă: „Da' cum adică? Mese fără cuie?”.

S.B.: Eram o fire vulcanică, cu o personalitate efervescentă. Lecția cea mai importantă a fost să învăț să ascult oamenii de lângă mine.

Dacă ai putea să descrii cercetășia într-un singur cuvânt, care ar fi acela?

A.V.: Aventură.

M.C.: Hmm... familie. Sunt o grămadă de „cercetași de weekend”, care aruncă gunoaie pe jos cu eșarfa la gât. Dar cercetășia la bază și ce văd că avem noi, ca centru local... familie.

S.B.: Prietenie. Dar mi-ar mai trebui vreo 15 cuvinte.

Poți să ne povestești o experiență de la cercetași pe care nu o vei uita niciodată?

A.V.: Da, jocul de noapte de la Homorod, când am fost în „casa bântuită”. Mi-a plăcut foarte mult. Liderii spărgeau sticle în spatele nostru. A fost foarte fain!

M.C.: A, da, desigur! A fost campul de temerari de la Bălan, anul trecut. Am fost de planton cu Suri și Lynx (lideri) în prima noapte. Mă credeți sau nu, a plouat, a și nins la un moment dat (era vară). N-o să uit: stăteam, aveam toate hainele groase pe noi și am luat și pelerinele pe care le găsisem la masă. Stăteam acolo, ne uitam unii la alții. Deci asta a fost cea mai tare experiență de până acum. Recomand!

S.B.: Diminețile din primul meu camp ca explorator, la Lacul Roșu. Mă trezeam foarte repede pentru că eram foarte agitat. În fiecare dimineață, la răsărit, eram primul care ieșea din cort, ca să admir câmpul, corturile, catargul, mesele... era în aer un „vibe” special... Peste toate astea, era Chouette (Irina Groza), care era la fel de matinală ca mine și admira câmpul în fiecare dimineață cu o expresie melancolică și iubitoare. Cred că expresia ei din acele dimineți, expresia aia de împlinire și de iubire pentru ceea ce faci, o să o am în memorie tot timpul...

Care este unul dintre motivele pentru care ai încuraja oamenii să se alăture cercetașilor?

A.V.: Pentru că înveți mult mai multe, te simți mai bine cu ceilalți și te desprinzi de telefon când ești la cercetași.

M.C.: Să învețe că fac parte dintr-o chestie mai mare decât lumile lor, care sunt destul de mici. Să vadă că sunt o grămadă de oameni care le împărtășesc interesele sau nu și, totuși, pot să fie prieteni, sau dacă nu, cunoștințe de care poate o să ai nevoie la un moment dat. Și să vadă că cercetașii, da, strâng gunoaie, dar nu le strângem ca să le poți tu pune la loc mai târziu. Nu, le strângem ca să vă arătam că se poate.

S.B.: Sunt foarte multe ONG-uri (organizație nonguvernamentală) unde poți fi voluntar... dar nu cred că e un loc mai bun decât cercetășia, în care să fii provocat și să legi prietenii incredibile. Impactul pe care îl poți avea tu asupra comunității, fiind cercetaș, este incredibil, de la simple ieșiri cu tentă ecologică până la

camp-uri de câteva săptămâni. Și peste toate astea: suntem cea mai mare familie de voluntari din lume, cercetășia definind atâtea personalități ale Pamântului, oameni care s-au mândrit că au fost sau sunt cercetași.

Acestea fiind spuse, vă așteptăm cu mare drag în rândul nostru, al cercetașilor, unde puteți lega prietenii, unde veți cunoaște o altfel de familie și unde veți avea parte de cele mai frumoase aventuri.

Colceriu Codruța-Ioana, clasa a IX-a A
Dinu Alexia-Ana, clasa a IX-a A

Balul Bobocilor – Las Goga vs. Las Vegas

Pe scenă, toate personajele au prins contur! Replicile, dansul și emoțiile au făcut ca filmele să devină realitate, iar pentru o seară, am simțit că suntem la Hollywood. Așa poate fi descris Balul Bobocilor, care în acest an școlar a avut loc pe data de 29 noiembrie 2018.

Încă de la început, personajele din *Las Fierbinți* au impresionat publicul, însă era clar că în acea zi bobocii vor fi în centrul atenției, și anume: Elvis Presley (**Ieșan Norbert**) împreună cu Jasmine (**Jitaru Eulalia**), Jennifer Lopez (**Mihalache Alexia**) cu Popeye (**Török Robert**), Johnny Bravo (**Păncescu Andrei**) cu Wonder Woman (**Bârsan Antonia**), Cruella de Vil (**Tompos Brigitta**) cu Dracula (**Cojocea Alin**) și Marilyn Monroe (**Iliescu Alexandra**) cu Rambo (**David Florin**).

Clipa în care urma să urc pe scenă era din ce în ce mai aproape, iar frica se intensifica atât în mine, cât și în cei din jur. Lumea era agitată, însă unele zâmbete și încurajări grăbite m-au ajutat să mai capăt încredere. O privire rapidă în oglindă a fost elementul magic ce m-a ajutat să realizez, în sfârșit, că eram o cu totul altă persoană: Marilyn Monroe s-a ascuns în mine în timpul repetițiilor și acum era gata să își demonstreze abilitățile de actriță.

Prima probă, aceea de prezentare a personajelor prin replici pline de haz, a mers ca pe roate, iar următoarele au venit fără să ne lase timp să ne facem griji. Poate tocmai din acest motiv am trecut cu ușurință peste probele surpriză, ce, spre deosebire de alți ani, au fost două

(karaoke și actorie). Proba de dans ne-a purtat din anii '70 până în zilele noastre, trecând de la melodii ca „Jailhouse Rock” la „On The Floor”.

Divertimentul publicului a fost asigurat atât de colegii noștri mai mari în timpul jurizării, prin dansuri, cântece și o piesă de teatru, cât și de elevele din clasa a IX-a ce au onorat centenarul prin dansul de deschidere.

Când totul s-a terminat, aplauzele publicului și zâmbetele tuturor m-au făcut să fiu mândră de colegii mei. După multe săptămâni pline de repetiții și de ore întregi petrecute împreună, acest concurs însemna mult mai mult decât o competiție pentru noi, dar totuși eram cu toții curioși să aflăm rezultatele:

Miss și Mister: Mihalache Alexia și Pănescu Andrei

Locul I: Jitaru Eulalia și Cojocea Alin

Locul II: Iliescu Alexandra și Ieșan Norbert

Locul III: Bârsan Antonia și Török Robert

Mențiuni: Tompos Brigitta și David Florin

În spatele acestei experiențe de neuitat, ce a adus mai aproape atâtea persoane, stau luni întregi de muncă neîncetată pentru ca scriptul, scenografia și organizarea întregului eveniment să fie perfecte, iar noi,

cei care am participat, suntem extrem de recunoscători tuturor colegilor mai mari ce s-au implicat, dar în special doamnei profesoare Galea Adriana, care a coordonat întreg spectacolul, dedicându-și

timpul și răbdarea ca Balul Bobocilor să fie o experiență de neuitat.

Iliescu Alexandra-Laura, clasa a IX-a A

III. Creații proprii

Confuzie

Lumină. Acesta a fost primul lucru pe care l-am văzut când m-am trezit. O lumină albă, orbitoare care îmi obosea ochii. Tot ce auzeam era un țuit puternic și foarte ascuțit. Eram atât de amortită, încât abia puteam să-mi mișc degetele. Mă durea capul, așa că mi-am închis ochii la loc. Nu voiam să mă trezesc. Voiam să dorm și să visez în continuare. Știam că am avut un vis frumos, deși nu puteam să mi-l amintesc prea bine. Starea de liniște pe care mi-a indus-o visul era acum spulberată de groaza care punea încet, încet stăpânire pe mine. Nu știam unde mă aflam sau ce căutam acolo, așa cum nu știam nici de ce eram acolo, iar asta mă neliniștea cumplit. Totuși, încercam să mă controlez pentru că respiram scurt și sacadat, iar inima-mi bubuia puternic, mai, mai să-mi iasă din piept. Îmi spuneam că totul va fi bine, că trebuie doar să mă relaxez și să nu intru în panică, deși acest lucru era aproape imposibil în momentul acela.

Când ochii mi s-au obișnuit cât de cât cu acea lumină istovitoare, astfel încât să fiu capabilă să deslușesc obiectele neclare din jurul meu, mi-am dat seama că eram în ceea ce părea a fi o cameră de spital. Pereții albi ca spuma laptelui îmi osteneau și mai mult ochii și-mi dădeau o senzație de moleșală. Țiuitul din timpanele mele începea să se disperseze, până când a dispărut de tot. Acum puteam distinge destul de bine niște zumzete slabe, ca de șoapte. Am aruncat o privire prin încăpere. De-o parte și de alta a patului în care mă aflam, mai erau încă multe altele asemănătoare cu al meu. În fiecare pat zăceau tineri care păreau cam de o vârstă cu mine. Toți se uitau încurcați și speriați în jurul lor, neștiind ce să spună sau să facă.

Am dat să mă ridic, primul meu impuls fiind fuga. Voiam să merg cât mai repede de acel loc, plănuiind să plec oriunde mă duceau picioarele, atâta timp cât puteam să mă îndepărtez cât mai mult de acea încăpere care-mi dădea fiori. Dar n-am apucat să fac niciun pas, căci m-a cuprins o amețală de nedescris, care m-a făcut să-mi pierd echilibrul

pentru câteva momente. Din fericire, o asistentă apărută de nicăieri m-a prins exact înainte să cad și să dau cu capul de marginea patului.

— Întinde-te! mi-a ordonat aceasta pe un ton neutru. Unde crezi că pleci în starea în care te afli? Trebuie să te dezmeticești înainte de a încerca să pui piciorul pe podea.

Am deschis gura încercând să-i spun ceva, dar am renunțat imediat. Aveam atât de multe lucruri să o întreb, încât nici nu știam cu ce să încep. Unde mă aflu? De ce sunt acolo? Cine e ea? Unde erau părinții mei?

În acel moment, ușa s-a deschis cu o zdruncinătură puternică. Toată lumea din încăperea s-a oprit din ceea ce făcea, îndreptându-și privirea spre bărbatul cu barba stufoasă și cărunță care tocmai intrase pe ușă. Era îmbrăcat la patru ace, cu un costum negru ce contrasta perfect camera albă în care ne aflam.

— Ah, ce bine, v-ați trezit în sfârșit! ni s-a adresat bărbatul cu o voce blândă, afișând un zâmbet prefăcut. Poate vă întrebați cine sunteți și ce căutați în acest loc. Ei bine, de aceea mă aflu eu aici. Am să vă explic cum stă treaba, dar am o singură rugămintă de la voi: trebuie să fiți calmi și tăcuți.

Bărbatul a așteptat să se lase liniștea în încăperea plină de șoapte și zumzete, după care zâmbi satisfăcut.

— Bun. Acum că v-ați liniștit, permiteți-mi să mă prezint. Numele meu este Oliver Smith, iar voi toți vă aflați astăzi aici pentru că suferiți de o boală incurabilă.

În sală, tensiunea și groaza începeau să crească cu fiecare moment în care ne dădeam seama de gravitatea problemei, însă Oliver părea a fi stăpân pe situație.

— Știu că sună înfiorător, dar nu trebuie să vă panicați. În calitate de medic, vă pot asigura că acum totul este sub control. Cu toții ați trecut cu succes peste operația în care vi s-au îndepărtat celulele afectate, iar cu tratamentul corespunzător vă garantez că veți putea învinge boala fără nicio problemă.

Ca la un semnal, în camera în care ne aflam au intrat mai multe asistente, fiecare dintre ele având o seringă ce conținea un lichid transparent. Presupuneam că acela era tratamentul, însă ceva din mine îmi spunea să fiu precaută. Ceva nu se lega, nu avea logică, dar nu știam

ce anume. Când una dintre asistente s-a apropiat de mine, pregătită să-mi administreze tratamentul, am încercat să mă opun, însă fără succes. Acul lung și gros mi-a intrat pe sub piele, eliberându-mi acel lichid în sânge.

— Acum că vi s-a administrat și a doua doză de tratament – pe prima ați primit-o în timp ce erați încă inconștienți – veți începe să vă simțiți mult mai bine. Probabil că nu înțelegeți mai nimic din toate aceste proceduri, dar vă promit că este pentru binele vostru. Trebuie să aveți totuși în vedere că acest tratament are și niște efecte secundare, cum are fi pierderile de memorie. Dar nu vă faceți griji, vă veți aminti totul pe parcurs. Și am și o veste bună: după ce vă veți pune din nou pe picioare, veți putea pleca în sfârșit acasă. Părinții voștri sunt deja aici, ce-ar fi să-i primim înăuntru? rosti Oliver ceremonial și plin de entuziasm.

Camera fu cuprinsă de freamăte și exclamații de fericire. Abia așteptam cu toții să ne revedem părinții. Nu îmi mai aminteam cum arată părinții mei, dar eram sigură că îndată ce-i voi vedea, îi voi recunoaște fără nicio problemă. Știam că îi voi simți din clipa în care vor intra pe ușă. Și am avut dreptate, într-un fel sau altul, pentru că atunci când ușa s-a deschis pentru a treia oară de când mă aflu acolo și au intrat o mulțime de adulți nerăbdători să-și revadă și să-și îmbrățișeze copiii, chiar am simțit ceva. Problema era că nu îi simțisem pe părinții mei, ci din contră, le simțisem mai de grabă *absența*, pentru că eram destul de sigură că ei, adevărații mei părinți, nu se aflau acolo. Însă atunci când o femeie cu părul scurt, tuns bob, împreună cu soțul ei au venit entuziasmați spre mine mi-am dat seama ce nu era în regulă. În mod subit, la vederea lor am început ușor, ușor să-mi amintesc totul. Și acest lucru nu ar fi fost un motiv de îngrijorare pentru mine dacă nu mi-aș fi dat seama că aceia *nu* erau părinții mei. De fapt, am stat să mă gândesc mai bine și mi-am amintit că eu nici măcar nu sufeream de vreo boală înainte să mă trezesc în această cameră de spital cu pereții și mobilierul de culoarea laptelui...

Ciocan Mădălina, clasa a IX-a A

Un pas în timp

Sub pasul greu al unor picioare ce călătoreau lipsite de direcție, se auzea timid foșnăitul frunzelor călcate. Totul în jur era proaspăt și tăcut, natura abia trezită se ascundea sub razele soarelui, lăsând ochiul privitorului să îi descopere misterele.

Privitorul era o ea, doar o „ea”, o fată oarecare, ce se pierdea adesea pe cărări căutând răspuns la întrebări ce murmurau frecvent în capul ei, care o împrejmuiau cu singurărate și neliniște.

Acum ea nu știa ce caută, la ce întrebare vrea să răspundă, nu căuta secrete ascunse de mintea ei și mai mult ca sigur nu voia să știe unde le putea găsi. Acum doar mergea.

Fiecare pas pe care îl făcea era mai greu, pașii ei erau mai grei decât de obicei, totul în jur se mișca mai încet.

Cumva, în sinea ei, își dădea seama că fiecare pas făcut în față lăsa unul înapoi, un pas la care nu avea cum să se întoarcă, un pas care rămânea în urmă pe veci și pe care nimeni, nici măcar ea, nu îl putea recupera. Era un pas pierdut.

Așa era și ea în momentul de față: doar un simplu pas. Trăia cu impresia că tot ceea ce a fost, este și va fi este un soi de prezent, dar realiza cu timpul că nu este așa.

Și totuși se întrebă cu ochii pierduți în peisaj: ce este timpul?

„E o creație”, murmură conștiința sa, *„a căror credite sunt acordate aleatoriu unei anumite divinități, pe când mâna noastră l-a modelat tot timpul. I-am dat o formă, l-am construit cum am dorit noi și i-am dat un nume. Îl pierdem în secole, decenii, ani, luni, săptămâni și zile. L-am împărțit să ne ajungă tuturora și totuși nimeni nu îl are. Trăim într-o plasmă ce noi i-am dat mișcare, deși nu doream să se miște, căreia i-am dat esență, deși amarul gust nu doream să îl cunoaștem, i-am dat lumină și culoare deși doream să rămânem orbi în veșnicie.*

Acum se mișcă, ba chiar aleargă, iar noi, neputincioși acrobați, rămânem în urma lui sau arareori cei mai sportivi ajungem la pas cu el, însă niciodată nu avem cum să îl întrecem. Din urmă ne uităm căutând speranță și încercând să capturăm dorințe, care poate nu ne aparțin, numai din nevoia de a întrece timpul.”

Și se opri într-un oftat.: „Și totuși...oare doar atât să fie?”

În spatele acesteia rămâne trecutul, un soi de poveste a cărei narațiune nu oferă decât un sentiment de ficțiune, însă a căror întâmplări aparțin realismului în totalitate.

Înainte ea este viitorul. Un neant plin cu probabilități și cu presupuneri, precum este direcția unei frunze purtate de vânt. Nu știe ce poate să îi ofere, însă îl așteaptă cu ochii deschiși pentru a vedea.

Pasul ei separa așadar cărarea în viitor și trecut, ca limbile unui ceas, iar trupul și sufletul îi erau prezent.

Iamandi Andra-Ioana, clasa a XI-a A

Ea tot mă iubește

Ea stătea în fața mea. Mai impunătoare ca niciodată. Era supărată, cu siguranță. Mi-am dat seama din sclipirea ciudată din ochi, după cum unghiile îi erau înfipite în carnea vie a coapsei ei. Și acum mă întreb, ce am făcut? Ridică palma și îmi brăzdează obrazul. Și după ce contactul fizic dispare, urmele lăsate de cele cinci degete care trebuiau să mă mângâie, pulsează puternic pe fața mea. Lacrimi mici coboară pe rana creată, parcă încercând să o trateze. Ea țipă. Eu nu mai aud nimic, de parcă urechile și-ar fi format un perete de protecție.

Singurul lucru pe care îl percepeam era un țuiit. Ridică din nou palma pornind într-o nouă lovitură, dar instinctiv mă feresc. Vreau să întreb ce am făcut, cu ce i-am greșit, dar nu reușesc să spun niciun cuvânt. Mă uit la ființa ce mi-a dat viață, cum începe să plângă, cel mai probabil de nervi, dar singurul lucru pe care vreau să îl fac este să o îmbrățișez. Să îi spun că orice ar fi, îmi pare rău, că nu voi mai face. Când ajung lângă ea și îmi pun mâinile în jurul ei, încercă să mă împingă. Eu țip tare și o rog să mă ierte. Într-un final mă cuprinde și ea cu brațele și plânge în hohote. Îmi spune că îi pare rău și că mă iubește. Nu ne despărțim până când nu ne oprim din plâns. O iubesc și știu că, la rândul ei, mă iubește. Orice ar face, voi fi mereu acolo să o ajut, chiar dacă ar putea să doară, chiar dacă voi plânge, nu o voi lăsa singură.

Suciu Sonia-Maria, clasa a IX-a A

IV. Ce mai citim?

Titlu: Jumătatea Rea

Volumul: 1 (din 3)

Autor: Sally Green

Genul cărții: Acțiune, Fantasy, Ficțiune, Dragoste

Nedreptate. Confuzie. Revelații. Prietenie adevărată. Emoții ale primei iubiri. Acestea sunt cuvintele cheie care ar putea descrie cartea pe scurt.

Este un roman pe care probabil toți fanii universului „Harry Potter” îl vor îndrăgi, în ciuda tuturor diferențelor majore dintre cele două serii de cărți.

„Jumătatea Rea” este o carte cu un grad de dificultate ușor, în ceea ce privește lecturarea ei, dar scrierea sa este de o profunzime unică și aparte. Sally Green reușește să-și aducă romanul la viață tocmai prin prisma unei povești construită din cuvinte mici și simple dar de mare anvergură.

Acest roman îl poartă pe cititor în două lumi complet diferite una de cealaltă. Prima este lumea normală, cea vizibilă, a supușilor (oameni care nu dispun de nicio putere supranaturală). A doua este lumea secretă, invizibilă, cea a vrăjitorilor. Despre lumea supușilor nu putem spune decât că oamenii își duc zilele într-o manieră simplă, condimentată de aparițiile tehnologice și lipsită de orice urmă magică. Însă, lumea vrăjitorilor este mult mai complicată și în ciuda contactului lor cu lumea supușilor, au propriile reguli și grade de diferențiere. De-a lungul lecturii, întâlnim un război continuu între oamenii acestei lumi, care sunt împărțiți în două categorii: Vrăjitorii Albi, considerați ca fiind cei buni și Vrăjitorii Negri, cei răi.

Sincer vorbind, la finalul volumului m-am întrebat cine sunt cu adevărat personajele rele din acest roman, pentru că pe tot parcursul poveștii nu găsești decât atrocități comise de Vrăjitorii Albi, al căror rol este acela de a-i extermina pe Vrăjitorii Negri. Despre cei din urmă, pot spune că am ajuns să le aflu istoria din spusele celorlalți și totuși nu a fost suficient pentru a afla toate detaliile.

În tot vacarmul creat de războiul dintre Vrăjitorii Albi și cei Negri, război al cărui început a fost de mult uitat și al cărui câștig este cu totul confuz, se naște Nathan, un băiat a cărui viață este pur și simplu o enigmă. Mama sa, o Vindecătoare, este Vrăjitor Alb, iar tatăl lui e un temut asasin cu sânge rece și totodată Vrăjitor Negru. Nathan este considerat de către oamenii din jurul său ca fiind un Semicod, un hibrid ținut sub lupă, ca o scuză falsă pentru a nu i se descoperi natura. Este el un Vrăjitor Alb sau mai degrabă unul Negru?

Ostracizat de societate, de semenii și chiar și de unii membri ai familiei, Nathan se confruntă cu întrebările referitoare la propria persoană. Cine este el? Ce îi va rezerva sumbrul viitor? Cine este tatăl său? Este el cu adevărat asasinul lipsit de scrupule? I se va acorda dreptul de a primi cele trei daruri la împlinirea vârstei de șaptesprezece ani, daruri fără de care viața lui ar lua sfârșit?

Răspunsul la toate aceste întrebări îl aflăm doar urmărind evoluția lui Nathan, copilul luat încă din fașă, în atenția Consiliului Vrăjitorilor, un consiliul ce-i va monitoriza fiecare pas pe durata întregii vieți.

Sally Green creează o lume fantastică, unde binele și răul se contopesc într-o singură ființă și unde rămâne la alegerea fiecăruia de a face distincția dintre cele două. Iar prin modalitatea sa ieșită din comun pe care o abordează în scrierea cărții, aceea de a folosi în debutul poveștii un narator la persoana a doua, autoarea reușește să le capteze atenția și curiozitatea cititorilor încă din primele pagini.

Citate:

„Șmecheria cu nepăsarea e cheia, alta nu mai e în orașul acesta. Numai că nu e un oraș. E o cușcă lângă o casă de țară înconjurată de dealuri, copaci și văzduh. E o cușcă din care nu te scoate decât o singură șmecherie.”

„Noua șmecherie e să rămâi în prezent... Să te pierzi în detalii.. Să te bucuri! (...)

Pot să mă bucur de atâtea lucruri, de fapt sunt chiar prea multe. Ca atunci când alerg în cerc și mă concentrez pe cât de adânc respir, pe umezeala din aer și direcția din care bate vântul, cum se schimbă când suflă peste dealuri, cum încetinește și prinde viteză în pâlnia văii înguste.”

„Cea mai bună metodă de a afla dacă un om e de încredere, e să-i acorzi toată încrederea ta.”

„Vrăjitorii Negrii se omoară tot timpul între ei, își omoară rudele, soțiile, iubiiții. Vrăjitorii Rable mai bine i-ar lăsa să-și facă singuri de petrecanie și așa ar scăpa repede de toți Negrii.”

Ciocan Mădălina, clasa a IX-a A

Titlu: Alegerea

Volumul: 1 (din 5)

Autor: Kiera Cass

Genul cărții: Dragoste, Ficțiune

Un viitor distopic. O nouă America, renăscută din propria-i cenușă precum un Phoenix. O monarhie și 35 de fete care se luptă pentru inima prințului.

Deși descrierea cărții te duce cu gândul la un reality show în care mai multe fete concurează în încercarea de a cuceri un singur bărbat, cititorilor care iubesc romance-ul le va fi aproape imposibil să nu îndrăgească acest roman, mai ales atunci când printre cele 35 de fete se află o tânără care a ajuns în competiție din greșeală. O tânără care nu are pentru ce să lupte pentru că inima ei îi aparține deja altcuiva.

De-a lungul romanului, cititorul este purtat prin ținuturile Illéei, o lume distopică care a luat naștere din vechile ruine ale Americii, distruse în cel de-al Patrulea Război Mondial. O lume nouă, în care societatea este împărțită în opt caste, departajarea oamenilor în acestea făcându-se pe baza situației financiare de care dispun și în funcție de unde se află fiecare pe scara societății.

Cartea o are în prim plan pe America, o adolescentă care nu ar fi crezut niciodată că viața ei avea să se schimbe atât de brusc doar din cauza unui formular completat pentru o competiție care poartă numele de „Alegerea” și care are menirea de a-l ajuta pe prințul moștenitor să-și găsească sufletul pereche. Cu toate că nu s-a înscris din propria inițiativă, America nu ar fi vrut să participe la acel concurs, căci ei i se părea de-a dreptul stupid. În plus, era convinsă că nu avea cum să fie una dintre cele 35 de alese care urmau să concureze pentru inima

prințului Maxon, însă niciodată nu ai de unde să știi ce îți rezervă viitorul.

Faptul că a fost aleasă nu a fost atât de surprinzător, pe cât de confuz, pentru America, întrucât aceasta considera că în provincia ei existau fete mult mai frumoase care ar fi trebuit să fie alese. Însă nu aceasta era adevărata problemă care o măcina pe America. În primul rând, ea nu simțea nimic pentru prințul pe care îl credea un îngâmfat superficial și alături de care urma să-și petreacă următoarele săptămâni, iar pe lângă asta, inima ei aparținea deja unui alt băiat, ceea ce făcea imposibilă posibila situație în care ea s-ar putea îndrăgosti de Maxon pe durata șederii sale la palat.

Personal, am îndrăgît-o pe America datorită personalității ei rebele și nonconformiste care a adăugat cărții o tentă umoristică. În încercările sale de a se acomoda cu sofisticata viață de la palat, America reușește să gafeze atunci când se află prin preajma prințului și de cele mai multe ori uită că atunci când vorbește cu și despre moștenitorul coroanei, nu i se poate adresa oricum. Dar Maxon este mereu amuzat și fascinat de roșcata pe care gura o ia câteodată pe dinainte.

Nu pot descrie îndeajuns de bine sentimentele pe care mi le-a transmis această frumoasă poveste de dragoste înfloritoare, însă multitudinea acestora mi-a creat o stare profundă de implicare, trăind acțiunea la fel de intens ca personajele.

Citate:

„Puteam să duc o viață pe care nu mi-o doream? Puteam să-l urmăresc în timp ce încearcă să se întâlnească și cu alte fete pentru a se asigura că nu făcea nicio greșală? Puteam să preiau responsabilităților pe care le avea ca prinț? Puteam să-l iubesc?...”

„ –Tu pentru ce lupti?”

–Eu sunt aici din greșală.

–Din greșală?”

–Da. Într-un fel. Ei bine, e o poveste lungă. Iar acum...sunt aici. Și nu mă lupt. Planul meu este să mă bucur de mâncare până când mă dați afară.”

„Sper să găsești pe cineva fără de care să nu poți trăi. Chiar îmi doresc asta. Și sper să nu afli niciodată ce înseamnă să fii obligat să-ți duci viața fără acea persoană.”

„Ar fi trebuit să știu că, dacă vreo fată are să nesocotească vreun ordin, aceea vei fi tu.”

Ciocan Mădălina, clasa a IX-a A

Titlu: O viață de rezervă

Autor: Jodi Picoult

Gen: Ficțiune, thriller

Când suntem mici, printre multe alte întrebări cum ar fi „De ce cresc frunze în copaci?”, „De ce merg la grădiniță?”, există și întrebare normală „De ce exist?”. De ce putem călca pe pământ, de ce respirăm și cum am ajuns în familia pe care o avem? De obicei, părinții ne dau răspunsuri simple și frumoase : „Pentru că te iubim.”, „Pentru că te-am vrut în viața noastră.”. Dar dacă asta nu e realitatea? Dacă scopul nostru pentru a trăi în familia în care suntem este altul? În „O viață de rezervă”, de Jodi Picoult, Anna știe că scopul vieții ei a fost mereu salvarea surorii ei Kate, care la doi ani a fost diagnosticată cu o formă rară a leucemiei. Annei, pe lângă obișnuitul discurs oferit mereu pentru explicarea venirii pe lume, i s-a mai spus că ea a fost concepută printr-un proces biologic de selectare a unui embrion asemănător, din punct de vedere genetic, cu Kate. Ea avea să devină un donator fidel surorii ei, fără să se poată opune.

Am avut și eu neșansa să am două cunoștințe apropiate, diagnosticate cu diferite forme ale cancerului și probabil de aceea am fost intrigată de această poveste. Ambele mele cunoștințe au pierdut lupta cu boala, iar în această carte voiam să descopăr o variantă în care boala nu învinge și omul își trăiește viața mai departe. Romanul scris de Jodi Picoult vorbește despre dorința părinților de a-și salva copiii, chiar dacă asta înseamnă să îi pună în pericol mai întâi.

Anna are 13 ani și deși vârsta ei întruchipează tinerețea și copilăria, Anna este mult mai matură decât s-ar crede. Tristețea pe care o poate transmite cu fiecare paragraf și monolog al ei, este una nepotrivită vârstei. Din cauza deciziilor luate de părinții acesteia, din cauza nenumăratelor seri petrecute în spitale și a nenumăratelor transfuzii de sânge , Anna nu a avut ocazia să se bucure de copilărie. Din prima pagină a cărții am considerat că personajul Annei este mult

mai matur decât mine. Ideea „dependenței involuntare față de sora ta” mi s-a părut extrem de supărătoare, deoarece fiind o fire visătoare, nu mi-aș putea închipui viața petrecută într-un singur oraș, fără a putea vreodată evada și astfel consider viața trăită de Anna un coșmar.

În momentul declanșării conflictului principal, care constă în darea în judecată a părinților, de către Anna, pentru încălcarea drepturilor pe care ea le are asupra corpului său, descopăr o părțică de speranță și de dorință de evadare. Pentru un moment am fost bucuroasă pentru ea și eram sigură că această alegere îi va schimba viața în bine, dar inevitabil, un alt conflict, cel al lui Kate mi-a oprit fericirea. Gândul că moartea lui Kate ar putea să o afecteze atât de mult pe Anna încât sentimentul de libertate nu ar mai conta, m-a pus pe gânduri. Ce faci atunci când îți dorești cu ardoare să faci un lucru, dar știi că dacă ajungi să practici ceea ce vrei, vei pierde pe cineva drag? Întrebarea aceasta mi-am pus-o de-a lungul întregului roman încercând să găsesc un răspuns. Normal că nu am putut răspunde. Nimeni nu cred că ar putea răspunde la ea, pentru că dorința de libertate a oamenilor este atât de puternică încât probabil a devenit cea mai importantă valoare socială. De aceea, de-a lungul istoriei au existat atâtea revoluții și războaie de eliberare de sub suzeranitatea altor state. Vrem să fim independenți, dar totodată, iubirea este un sentiment care ne împiedică să facem ce vrem, iar din cauza acestor două greutăți nu am putut nici acum să găsim un răspuns, iar întrebarea mea rămâne aceeași: Ce faci în situația aceasta? Salvezi persoana iubită, chiar dacă știi că orice ai face nu o ajută să se însănătoșească, ci doar îi prelungește un pic viața, sau o lași să plece în liniște, fără să mai sufere?

Prin paragrafele deosebit de intrigante și inteligent formulate, Jodi Picoult reușește să formeze un univers nou. Romanul nu este doar o poveste tristă care te emoționează până la lacrimi. Nu. Este un roman scris în așa fel încât la finalul lecturii, să rămâi cu diferite informații despre constelații, medicină și chiar despre cum acționează pompierii. Cultura generală care ți-o poate oferi această carte m-a surprins plăcut. Romanul are totodată personaje cu personalități atât de diferite și foarte complexe, personaje de care te îndrăgostești instant. Modul de scriere, prin care aflăm perspectiva fiecărui personaj, ajută la intensificarea sentimentelor transmise de aceștia. Apreciez scriitoarea pentru stilul

ingenios de abordare a povestirii. Un lucru de ținut în minte, când te vei avânta în lectura romanului, este faptul că, având în vedere multiplele perspective din care este povestită acțiunea, apar și multe monologuri interioare și amintiri care intervin în desfășurarea conflictului principal. Atenția necesară pentru a urmări firul povestirii este foarte importantă, deoarece fără aceasta, există o mare posibilitate să nu înțelegi romanul. În concluzie, ”O viață de rezervă” este o poveste care merită să fie citită și care inevitabil te va face să îți privești viața cu alți ochi, să apreciezi tot ce ai. Îți va oferi o experiență de neuitat și o întrebare care îți va stăruia în minte: Ce ai face dacă ți s-ar întâmpla ceva asemănător?

Suciu Sonia-Maria, clasa a IX-a A

V. Filme/Seriale

Avengers: Endgame

După succesul enorm al *Avengers: Infinity War*, mult așteptatul *Avengers: Endgame* a doborât recordurile filmelor Marvel, ajungând pe locul doi în topul filmelor cu cele mai mari încasări, cu șanse mari de a întrece locul unu, *Avatar*.

Avengers: Endgame este un film care ilustrează stadiul tuturor personajelor din filmele precedente ale Universului Marvel, un univers clădit în 11 ani. Deși nu există vreun personaj care să nu joace un rol important, filmul s-a bazat mai mult pe personajele din originalul *Avengers*, mai ales Iron Man, Thor și Captain America. Nu poți înțelege evenimentele din *Avengers: Endgame*, dacă nu ai vizionat anumite filme din Universul Cinematic Marvel, care să dea sens filmului și referirilor la filmele precedente.

Filmul îl are drept antagonist pe Thanos, ultimul titan în viață. El crede că Universul se apropie de suprapopulare și că este necesar să înjumătățească populația printr-o simplă pocnitură cu ajutorul celor 6 Pietre ale Infinitului, chiar la sfârșitul filmului *Avengers: Infinity War* reușind acest lucru.

M-a impresionat faptul că în *Avengers: Endgame*, Thanos este disprețuit de toată lumea pentru acțiunile sale, dar el este sigur că a făcut ceva absolut necesar, ceva ce merită un sacrificiu enorm. La cinci

ani după evenimentele din *Avengers: Infinity War*, Răzbunătorii se reîntâlnesc cu speranța de a călători înapoi în timp și de a-l opri pe Thanos. Mi-a plăcut că singura din cele 14 milioane de posibilități calculate de Dr. Strange, în care Thanos este înfrânt, a avut nevoie de contribuția esențială a unui șoarece, care a apăsat accidental un buton, iar acesta a dus la salvarea lui Ant-Man, care, la rândul lui a venit cu ideea călătoriei în timp. În schimb, nu mi-a plăcut faptul că personajul Thor a devenit nefolositor, într-o oarecare măsură. Thor a avut una dintre cele mai bune evoluții pe parcursul seriilor *Thor* și *Avengers*, iar în *Avengers: Endgame* este portretizat ca o ființă slabă și lipsită de ambiție, în comparație cu filmele precedente.

Mi s-a părut foarte interesant că ceea ce îl determină pe Iron Man să se realăture celorlalți supereroi în călătoria în timp, este faptul că îi este dor de Spider-Man. De-a lungul filmelor Marvel, cei doi dezvoltă o relație de tip tată-fiu, iar Iron Man se simte vinovat că nu a putut să îl salveze. După ce Hulk anulează efectele pocniturii lui Thanos, Iron Man și Spider-Man se reîntâlnesc într-o scenă extrem de emoționantă.

Așadar, *Avengers: Endgame* este un film care merită văzut, fiind potrivit pentru toate audiențele. Acesta este unic și îl consider un film exemplar, care a depășit toate așteptările.

Afloroaei Cristian, clasa a IX-a A

O introducere în “Jojo’s Bizarre Adventure”

„Jojo’s Bizarre Adventure” este o serie manga scrisă și ilustrată de Hirohiko Araki. Aceasta a fost publicată pentru prima dată în revista “Weekly Shōnen Jump” în 1987. Seria este formată din 8 părți și nu este finalizată nici în prezent. Povestea se centrează în jurul membrilor familiei Joestar din mai multe generații. Curând ei descoperă că trebuie să învingă adversarii supranaturali folosind puterile unice ieșite din comun, cunoscute sub numele de standuri, pentru a salva lumea de la o invazie a vampirilor, un criminal în serie, trei zei azteci și mulți alți utilizatori de standuri, fiecare parte urmărind un descendent al familiei. Însă, indiferent de capitol, numele fiecărui protagonist poate fi abreviat „JoJo”.

De-a lungul ultimelor decenii, seria a ieșit în evidență prin stilul literar, prin cel artistic, prin bătăliile intense, luptele creative (în ultimele părți luptele se aseamănă mai mult cu un puzzle – personajele trebuie să se folosească de inteligență și de punctele slabe ale adversarului pentru a ieși învingători) și prin poveștea complexă. Jojo are peste 100 de milioane de copii tipărite. Acesta a remodelat cultura pop japoneză și a inspirat multe alte serii manga, anime, dar și jocuri video care au ieșit și astfel a avut parte de un succes comercial. Cu toate acestea, Jojo nu a primit nicio adaptare anime a seriei până în 2012.

Seria animată a fost produsă de compania „David Productions”, lansând primele două părți în 2012, partea a treia în 2014, a patra în 2016, iar a cincea în 2018. Partea a șasea urmează să fie lansată în 2020.

Sunt multe motive pentru care „JoJo's Bizarre Adventure” este atât de popular. Unul din ele este creativitatea cu care sunt realizate părțile serialului. Creatorul lui, Hirohiko Araki, a introdus multe referințe culturale, majoritatea fiind legate de muzică. Spre exemplu, într-unul din episoade, face o scurtă referire la „Bohemian Rhapsody”, numind un stand astfel. Un alt motiv pentru care este foarte cunoscut, este stilul folosit. Pentru amplificarea impactului scenelor, culorile se schimbă, fiind înlocuite cu nuanțe neobișnuite pentru un asemenea context, Acestea punând momentul într-o lumină mult mai bună. Toate personajele iau o poziție potrivită lor, acest lucru fiind tipic pentru un manga, dar de multe ori protagoniștii aleg mișcări amuzante și imposibil de realizat din punct de vedere anatomic.

*Simota Mihnea-Dragoș, clasa a IX-a A
Boboc Alexandru-Cristian, clasa a IX-a A*

Top 5 filme de vizionat în 2019

Frozen 2 (Agitație în regatul de gheață)

Este partea a doua a fenomenului care a cucerit toată lumea și care a ajuns în topul celor mai îndrăgite desene animate. Îi vom avea din nou alături pe Elsa, Ana, Olaf și restul personajelor care, cu siguranță, ne vor însenina zilele. Data lansării: 22 noiembrie 2019

Maleficent 2

Acest film explorează relația complexă dintre zâna întunecată și Aurora, în încercarea lor de a proteja creaturile magice din ținut. Povestea lor continuă, plină de emoții și întâmplări care aduc răsturnări de situație. Data lansării: 17 octombrie 2019

Aladdin

Este un film musical de fantezie, bazat pe clasică poveste arabă „O mie și una de nopți”. Data lansării: 22 mai 2019

The Lion King

Celebra poveste revine anul acesta cu o adaptare mai realistă, având la bază clasicul film animat. Data lansării: 17 iulie 2019

Pokemon Detectiv Pikachu

Pikachu revine pe marile ecrane, cu o poveste fantastică plină de secrete și mister. Mica creatură galbenă, cu coada în formă de fulger își găsește un aliat fidel, cu care descoperă adevăratele enigme ale lumii. Data lansării: 9 mai 2019

Jitaru Eulalia-Andreea, clasa a IX-a A

VI. Ce mai jucăm?

Red Dead Redemption 2

Dragi cititori, în acest material aș dori să vă prezint unul dintre cele mai așteptat joc de către fanii înfocați ai producătorului Rockstar Games, un joc al cărui trailer a apărut pe 20 octombrie 2016, jocul urmând în cele din urmă să fie lansat oficial doar pe 26 octombrie în anul 2018, cu aproximativ doi ani de zile mai târziu. Este vorba de Red Dead Redemption 2, un joc care a fost nominalizat la „The Game Awards” în opt categorii:

- Jocul anului
- Cel mai bun joc de acțiune/aventură
- Cea mai bună regizare
- Cea mai bună poveste
- Cea mai bună direcție artistică
- Cea mai bună muzică
- Cel mai bun design audio

- Cea mai bună performanță a unui actor (Roger Clark, vocea lui Arthur Morgan, protagonistul jocului)

Dintre acestea, *Red Dead Redemption 2* a reușit să câștige trei, mai exact cel pentru cea mai bună poveste, pentru cel mai bun design audio și nu în ultimul rând, pentru cea mai bună performanță a unui actor. Haideți să vedem pentru ce a fost nominalizat acest joc la atât de multe categorii.

Jocul se desfășoară în anul 1899, iar primul cadru îi prezintă pe cei 23 de membri din banda lui Dutch Van Der Linde, o bandă de haiduci care pare de nedespărțit. Evenimentele care se întâmplă pe parcursul jocului, schimbările pe care le suferă fiecare caracter în parte și povestea extraordinar de bine conturată, contribuie decisiv la nominalizarea jocului la atât de multe premii.

Protagonistul jocului, Arthur Morgan, a reușit să fie considerat de foarte multă lume unul dintre cele mai bune caractere din istoria gaming-ului, deoarece ne-a arătat că nici măcar propria viață nu este mai importantă decât familia. Trădarea lui Dutch Van Der Linde, sacrificiul lui Arthur, jafurile pline de adrenalină și obstacolele de care se lovește banda lui Dutch, fac jucătorul să simtă că participă la acțiune, că trăiește jocul. Totodată, diversitatea acțiunilor (vânatul, vânatoarea de recompense, misiunile opționale, mistere de elucidat, partide de poker etc.) a fost foarte bine primită de fanii jocului. De menționat este și faptul că, după ce povestea se sfârșește, avem parte de un epilog în care jucăm alături de John Marston, protagonistul primul joc *Red Dead Redemption* și totodată omul la care Arthur ține cel mai mult.

Acestea fiind spuse, jocul *Red Dead Redemption 2* este o adevărată operă de artă, prin care Rockstar Games, după părerea mea, s-au depășit pe ei înșiși.

Brăiloiu Adrian-Antonio, clasa a IX-a A

The Witcher 3: Wild Hunt

The Witcher 3: Wild Hunt este titlul care încheie trilogia de jocuri *The Witcher* creată și publicată de compania CD Projekt Red, bazată pe seria de cărți cu același nume a autorului polonez Andrzej Sapkowski.

Acțiunea jocului se petrece într-o lume medievală plină de monștri, elfi, pitici și oameni care se află într-un interminabil conflict. La fel ca în jocurile anterioare, se continuă intriganta poveste a lui Geralt din Rivia, un vânător de monștri, care de la o vârstă fragedă a fost supus unor serii de mutații și antrenat pentru a combate amenințările oamenilor în schimbul unei răsplăți. Jocul îți oferă posibilitatea de a explora șase regiuni diferite, pline de comori ascunse și numeroși inamici, iar lumea este meticolos detaliată. Un sistem complex de zi-noapte și vreme alternantă, fac ca jocul să pară realist.

Consider că, povestea este bine conturată de varietatea personajelor. Deciziile luate pe parcursul poveștii, influențează desfășurarea jocului, oferind o lungă listă de consecințe. Personalitatea caracterelor este bine concepută prin deciziile luate de aceștia. Grafica și linia melodică sunt unele dintre punctele forte ale jocului. Sistemul de luptă nu este excelent, dar este decent și oferă necesarul pentru a avea o experiență plăcută.

Povestea jocului m-a emoționat și m-a captivat, astfel petrecându-mi peste 140 de ore, pentru a explora misterele lumii, completând misiuni secundare și căutând comori. Jocul prezintă o gamă largă de armuri atât pentru Geralt, cât și pentru calul acestuia – săbii și arbalete, pe care îmi place să le colectez, crescând în eficiență odată cu avansarea în joc. Sunt prezente patru trepte diferite de dificultate. Mai întâi am ales să joc pe nivelul *mediu* și apoi pe cel *dificil*. *The Witcher 3: Wild Hunt* cuprinde și un joc de cărți numit *Gwent*, foarte complex care mi-a depășit capacitățile și pe care am ales să îl evit.

După părerea mea, jocul *The Witcher 3: Wild Hunt* la fel ca cele precedente din această serie, este o capodoperă și merită jucat. Toate au o poveste foarte complexă și intrigantă, care îi va captiva pe cei ce plănuiesc să le joace, iar grafica și linia sonoră, doar îmbunătățesc experiența.

Filip Ștefan-Ioan, clasa a IX-a A

Sekiro Shadows Die Twice

Sekiro este un joc de acțiune creat de compania FromSoftware (cunoscută pentru dezvoltarea unora dintre cele mai grele jocuri) și

publicat de Activision Blizzard. Acesta este un joc single-player cu o poveste ce are loc în Japonia medievală.

Intri în pielea unui Shinobi, războinic specific erei, al cărui scop este să își protejeze maestrul (un copil ce avea puterea de a oferi imortalitate). După câteva minute petrecute în joc, acesta își eșuează misiunea și își pierde un braț. Acest lucru nu îi face probleme personajului principal, deoarece găsește o proteză ce se transformă în unelte, precum o umbrelă din fier folosită pe post de scut, un topor, un lansator de foc și așa mai departe. Urmează o aventură plină de elemente ficționale, al cărui scop este recuperarea băiatului.

Sekiro Shadows Die Twice are unul dintre cele mai bune sisteme de luptă de până acum, dar care mi-a dat multe bătăi de cap, încă de când am început jocul. Acesta pune accent pe agresivitate, dar în același timp și pe defensivă.

Pe parcursul acestui joc am eșuat de nenumărate ori, încercând să înving inamicii și am apelat des la internet, deoarece capacitățile mele au fost depășite de dificultatea jocului. Chiar dacă am trișat căutând soluții pe web, am avut un sentiment de satisfacție de fiecare dată când am câștigat.

Un alt lucru care mi-a plăcut la Sekiro, este modul în care poți aborda o luptă. Ai posibilitatea de a omorî inamicii mai slabi fără a fi detectat, iar la final te poți ocupa de inamicii puternici fără a fi deranjat.

Din punct de vedere vizual, jocul arată excelent. Personajele au foarte multe detalii, iar mediul înconjurător este variat. Este o adevărată plăcere să explorezi lumea jocului.

După părerea mea Sekiro Shadows Die Twice este un joc bun, cu o poveste decentă și un sistem de luptă excelent. Recomand Sekiro oricui poate aprecia un joc foarte dificil, în care acțiunea ocupă cel mai important loc.

Mihai Matei-Teodor, clasa a IX-a A

VII. Știați că...

Tehnologia 5G

Probabil cel mai așteptat moment din lumea tehnologiei este apariția celei de a cincea tehnologie fără fir, adică 5G. Multă lume este nerăbdătoare în această privință, dar ce va însemna acest lucru pentru oameni?

În primul rând, toată lumea se așteaptă ca viteza acestei rețele să fie mai mare decât a tuturor celorlalte. Se presupune că va ajunge la 1 Gbit/s. De exemplu, cu ajutorul rețelei de 3G, unui film cu durată de 2 ore îi vor trebui 26 de ore să se descarce, la rețeaua 4G îi vor trebui 6 minute și la cea de 5G îi vor trebui doar 3.6 secunde. Nu doar viteza internetului va fi îmbunătățită, ci și perioada de timp dintre trimiterea unei comenzi până la executarea ei. Rețeaua de 5G va reacționa în 0.001 secunde, față de cele 0.25 de secunde necesare pentru ca omul să reacționeze la un stimul vizual.

În al doilea rând, rețeaua 5G va permite îmbunătățirea conexiunii între dispozitivele noastre. Asta înseamnă că printr-un dispozitiv conectat la internet poți controla orice. De exemplu, un muncitor într-o fabrică poate controla roboții făcându-i mai eficienți și mai rapizi. Alt exemplu ar fi utilizarea din medicină: un chirurg va putea opera o persoană de la o mare distanță fără a fi nevoit să călătorească, atunci când timpul contează. De asemenea, rețeaua ne permite să folosim mașinile care se conduc singure, acestea necesitând conexiune continuă la internet și cu timpul de reacție mai mic decât al omului, se pot evita accidentele și pot duce la decongestionarea traficului.

Din păcate, la fiecare evoluție există și limitări.

În primul rând, raza de acțiune e mult mai mică. Rețeaua 4G poate merge până la o rază de 10 km, dar cea de 5G poate doar 300 de metri și nu poate face față vremii instabile. Acest lucru înseamnă că va fi necesară construirea mai multor turnuri.

Nu în ultimul rând, există o problemă din punct de vedere medical. Ca să avem conexiune la internet, trebuie să fie un turn care

emite frecvențe radio (4G și 5G sunt de fapt frecvențe radio). S-au efectuat studii pe șobolani, care au demonstrat că, expuși la frecvențe radio, șobolanii masculi pot să dezvolte cancer. Astfel există riscul ca oamenii să fie afectați, dar nu este nimic sigur.

În concluzie, 5G își va face apariția în 2020 și va revoluționa lumea.

Surse de informații:

<https://www.youtube.com/watch?v=2DG3pMcNNlw>

https://www.youtube.com/watch?v=MC_Sfkh5-zQ

<https://www.nih.gov/news-events/news-releases/high-exposure-radio-frequency-radiation-associated-cancer-male-rats>

Avram Dragoș, clasa a XI-a A

De ce a fost interzis Huawei?

Huawei este o companie chineză multinațională de tehnologie care produce echipamente electronice de telecomunicații (antene 3G, 4G, 5G) și device-uri (smartphone-uri, sisteme desktop).

Recent, companiile chineze Huawei și ZTE se confruntă cu mari probleme în Statele Unite, care se pot extinde la nivel global, punându-le în pericol. Statele Unite ale Americii au acuzat în mod repetat Huawei că este o amenințare la nivelul securității naționale, argumentând că tehnologia sa poate fi folosită de guvernul chinez pentru spionaj.

Americanii au avut întotdeauna suspiciuni legate de statele comuniste – problema este veche și de natură politică. S.U.A. a fost mereu ostilă sau arogantă cu statele care nu au aceeași viziune sau aceleași politici. Și să nu uităm că America se simte amenințată din punct de vedere economic de China, care a devenit o forță colosală, în ciuda faptului că este țara cu cei mai mulți emigranți. Problema este că S.U.A. a încercat și s-ar putea să mai încerce să convingă și Uniunea Europeană să întoarcă spatele tehnologiei 5G a Huawei, tot din aceleași motive paranoice și/sau ipocrite. Acceptarea intenției americanilor ar însemna o mare pierdere pentru Europa.

Huawei a reacționat, insistând că activitățile sale nu generează niciun fel de amenințări și sunt independente de guvernul chinez. Compania subliniază într-un comunicat că restrângerea accesului

Huawei la piața S.U.A. „nu va face Statele Unite mai sigure sau mai puternice”, ci „dimpotrivă, nu va face decât să limiteze S.U.A. la alternativele inferioare și mai costisitoare, lăsându-le în urmă în ceea ce privește extinderea tehnologiei 5G și afectând într-un final în mod negativ interesele companiilor și consumatorilor americani”.

Se speculează că Guvernul American a interzis gigantul chinez, deoarece este a doua cea mai mare companie de smartphone-uri din lume, depășind Apple, pe principiul „dacă nu poți bate concurența, interzice-o”. În primul trimestru din 2019, Huawei a vândut 59,1 milioane de smartphone-uri, adică o cotă de piață de 19%, mai mult decât grupul american Apple, dar încă în spatele liderului, sud-coreeanul, Samsung.

Ceea ce este și mai rău pentru compania Huawei, este faptul că Google a oprit toate contractele cu compania chineză, punând în pericol viitorul acesteia. Ca urmare, dispozitivele Huawei vor trebui să ruleze pe versiunea „open source” de la Android. Viitoarele dispozitive Huawei nu vor mai putea accesa aplicațiile și serviciile deținute de Google, precum Gmail, Youtube, Play Store, Google Maps.

Utilizatorii actuali de dispozitive Huawei vor fi și ei afectați de acest ordin, întrucât aceste smartphone-uri nu vor mai primi actualizări de sistem de la Google, care anunță în curând noul Android Q.

Google nu este singura companie care oprește toate contractele cu multinaționala chineză. Se pare că și companiile Infineon Technologies, Intel și Qualcomm au suspendat livrările către Huawei. Intel reprezintă principala sursă de procesoare pentru computerele Huawei, iar Qualcomm este furnizor de procesoare și modemuri pentru multe dintre modelele de smartphone-uri. Se pare că, Huawei și-a asigurat stocul de cipuri pentru încă trei luni, având o rezervă suficientă pentru această perioadă. Firma se pregătea pentru o astfel de situație încă de la mijlocul anului 2018, cumpărând și dezvoltându-și propriile procesoare.

Botezatu Emil, clasa a XI-a A

Curiozități despre pictori celebri

Pictura este una dintre cele mai impresionante arte, iar numărul pictorilor care au revoluționat, în adevăratul sens al cuvântului, acest fabulos mijloc de exprimare artistică nu este deloc unul mic. Așa că, în rândurile care urmează, vă vom prezenta 4 pictori faimoși în întreaga lume împreună cu câteva curiozități legate de aceștia.

Leonardo Da Vinci

Leonardo da Vinci era dislexic, ambidextru și capabil să scrie cu o mână și să deseneze cu cealaltă, în sensuri diferite, în același timp. Iată, mai jos, câteva curiozități importante despre cel mai de seamă reprezentant al Renașterii italiene.

Toate însemnările sale sunt scrise invers. Se pare că făcea acest lucru pentru a nu-i fi furate ideile. A dezvoltat atât de bine această tehnică, încât nu mai avea nevoie de oglindă pentru a scrie astfel.

A fost primul care a dat o explicație pentru faptul că cerul este albastru. Această aparență este determinată de felul în care se reflectă lumina Soarelui în atmosfera Pământului.

A dezvoltat noi tehnici de pictură și formule de vopsele. Din acest motiv, unele dintre operele sale s-au deteriorat mai repede decât ar fi trebuit. Este și cazul picturii „Cina cea de taină”, care a început să se dezintegreze aproape imediat ce a fost creată. În cazul frescei, artistul nu a urmat tehnica tradițională, totodată eficientă, a culorilor pe bază de apă aplicate direct pe gips, ci a folosit culori pe bază de ulei pe o suprafață realizată în mare parte din gips, bitum și rășină. Opera s-a fărâmițat și cojit atât de mult, încât la un moment dat s-a crezut că nu mai poate fi salvată.

Lui Leonardo da Vinci i-au trebuit 12 ani pentru a picta buzele enigmatice ale Mona Lisa.

Claude Monet

Numele curentului Impresionism, din pictură, provine de la unul din tablourile lui Monet - „Impression, soleil levant”.

Claude Monet își petrecea o bună parte din timpul său pictând portrete în care își ridiculiza profesorii.

De-a lungul carierei sale, Monet a ieșit mereu din tipare. Pictorul a deschis calea către modernismul secolului al XX-lea,

dezvoltând un stil unic, care încerca să surprindă pe pânză chiar actul perceperii naturii.

Operele sale au fost respinse de societate și de expozițiile de artă, fiindcă se opuneau stilului și metodei tradiționale de a picta de la acea vreme. În ziua de azi, dacă vrei să deții un tablou de Monet, va trebui să plătești între 7 și 81 de milioane de dolari.

Vicent Van Gogh

Faimosul pictor Van Gogh și-a luat viața în timp ce picta tabloul "Câmp de grâu cu ciori".

Van Gogh nu picta cu pensula, ci cu coada ruptă a acesteia.

Împrejurările în care Van Gogh și-a tăiat urechea nu sunt cunoscute, dar se presupune că s-a întâmplat după o ceartă cu Paul Gauguin, în Casa Galbenă din Arles. Unii istorici sunt de părere că Gauguin i-a tăiat, de fapt, urechea lui Van Gogh, dar au decis amândoi să își asume vina, ca să nu apară vreo problemă cu autoritățile.

Vreme de mai mulți ani, Van Gogh a avut probleme de sănătate, iar în 1889 s-a internat la spitalul psihiatric Saint Paul de Mausole din Saint-Rémy, unde a rămas aproape un an. La fereastra de acolo a realizat mai multe tablouri, inclusiv „Noapte înstelată“. Dar starea lui s-a tot înrăutățit și pe 29 iulie 1890 s-a împușcat în piept.

Datorită numărului mare de picturi, aproape 900 și peste 1100 de desene, pe care pictorul le-a realizat în scurta sa viață, specialiștii presupun că Van Gogh suferea de un anume tip de comportament numit hipergrafie, o boală ce produce o nevoie imperioasă de a scrie încontinuu, ceea ce în cazul lui s-a manifestat prin pictură și desen.

Cu toate aceste părți mai întunecate ale vieții lui, Vincent Van Gogh, cel care și-a pictat mai mult de 30 de autoportrete, este unul dintre cei mai mari pictori post-impresioniști, a cărui operă a influențat la rândul ei mulți artiști ce aveau să se consacre mai târziu.

Pablo Picasso

Numele complet al lui Picasso este alcătuit din nici mai mult, nici mai puțin de 23 de cuvinte: Pablo Diego Jose Santiago Francisco de Paula Juan Nepomuceno Crispin Crispiniano de los Remedios Cipriano de la Santísima Trinidad Ruiz Blasco y Picasso. În perioada tinereții sale, când avea o situație financiară precară, Picasso obișnuia să-și ardă picturile pentru a încălzi încăperea.

Picasso a învățat să picteze înainte să meargă, iar primul său cuvânt nu a fost „mama”, ci „creion”.

„Perioada albastră” a picturilor lui Picasso a fost inspirată de moartea unui prieten artist, Casagemas, care s-a sinucis din cauza unei femei.

Talentul a mers mână în mână cu ciudățeniile. Picasso obișnuia să poarte la el un revolver cu gloanțe oarbe, cu care trăgea în oamenii care i se păreau plictisitori sau în cei care îl întrebau ce reprezintă tablourile lui sau care îndrăzneau să îl insulte pe Cézanne.

Bibliografie:

<https://deștepti.ro/top-10-pictori-din-lume-si-cele-mai-representative-opere-de-arta-ale-acestora>

<https://www.coolturamall.ro/10-lucruri-vangogh/>

<https://www.ziarulmetropolis.ro/leonardo-da-vinci-curiozitati-esentiale>.

<https://yuppy.9am.ro/stiri/Yuppy/LifeStyle/272048/Stiati-ca-Lucruri-interesante-despre-arta-pictori-si-pictura.html>

Enea Maria-Magdalena, clasa a XI-a A
Popa Antonela Marina Narcisa, clasa a XI-a A

Evoluția tehnologiei

It has become appallingly obvious that our technology has exceeded our humanity. - Albert Einstein

Primul televizor a fost inventat acum aproape 100 de ani, internetul și-a făcut loc în casele noastre acum mai puțin de 50 de ani, iar telefoanele cu touchscreen s-au făcut cunoscute acum aproximativ 30 de ani. În ziua de astăzi televizorul este înlocuit de giganții precum Netflix și HBO, care datorită prețului convenabil al unui abonament față de factura lunară la cablu atrag tot mai mulți oameni. Internetul nu mai poate fi asociat cu funcția sa primară de a servi drept o rețea prin care se poate comunica mai ușor între computere, acum el cuprinde sau este curpins de rețele de socializare, aplicații pentru entertainment și alte servicii care oferă informații. Inovația este cea mai presantă problemă pentru marile companii de telefoane aceasta fiind definită de rapiditate, procesor, cameră, măsurile de securitate și multe alte aspecte care conturează telefonul modern.

În 2017 un studiu realizat de Central Statistics Office din Irlanda a demonstrat că 16% din populația țării nu a folosit niciodată internetul. Deși procentul poate părea infim, dacă menționez că acesta reprezintă aproximativ 1 milion de oameni care nu au contact cu internetul, această informație va părea de cel puțin două ori mai interesantă. Relevanța acestui studiu constă în a sublinia faptul că, dacă nu folosim tehnologia care există pe piață de atâția ani, nu vom fi capabili să ținem pasul cu ideile noi care contribuie la evoluția acesteia.

Schimbările prea rapide pot produce dezechilibre. Da, evoluția este obligatorie, însă în ultimii ani tehnologia avansează prea rapid pentru societate.

Cu toate acestea, situația nu este atât de gravă. Pe lângă acest aspect negativ, tehnologia ajută societatea. Medicina evoluează, se descoperă noi tratamente, produsele sunt concepute mai eficient cu materiale și procedee eco-friendly, educația se extinde, iar internetul oferă toate informațiile de care am putea avea nevoie prin apăsarea unui singur buton. Tehnologia a devenit un instrument vital pentru omenire și cu sprijinul acesteia putem contura o lume pe care acum câteva secole nici nu o puteam concepe.

Tehnologia și inovația care o înconjoară contribuie, de asemenea, la evoluția societății. Cât timp evoluează tehnologia, societatea o urmează însă într-un pas mai tihnit. Trebuie găsit un echilibru care să faciliteze evoluția tehnologiei și păstrarea unui pas favorabil societății. Altfel, geniul umanității va fi arhitectul decăderii sale.

Larisa Tiriplic, clasa a XI-a A

Top 10 curiozități interesante despre lumea în care trăim

Numărul total al oamenilor de știință din lumea întreagă este de aproximativ 8 milioane. Dacă fiecare dintre ei ar lucra la un proiect timp de aproximativ câțiva ani, ar face sute de noi descoperiri. Și totuși, de-a lungul anilor, au apărut din ce în ce mai multe teorii pe baza unor descoperiri deja realizate, teorii care au fost dovedite, negate sau corectate constant în toate domeniile științei, în vreme ce o mulțime de alte lucruri interesante așteaptă să fie dezvăluite. Însă în ciuda acestui

fapt, există totuși o mulțime de curiozități în lumea aceasta care au ieșit deja la iveală cu ajutorul oamenilor de știință. Așadar, în acest articol am să vă prezint un top al lucrurilor interesante despre lumea noastră, ce răstoarnă multe dintre teoriile cunoscute și care, probabil, vă vor surprinde:

1. Limba omului nu are zone speciale care să detecteze diferitele gusturi

Cred că am auzit cu toții teorii cum că poți simți gustul dulce cu vârful limbii sau că papilele pentru gustul amar se află spre baza limbii. Ei bine, mă îndoiesc de faptul că majoritatea dintre noi mai crede încă în acest mit, însă s-ar putea să existe totuși printre noi persoane care să o facă. Așa că am considerat că cel mai bine ar fi să încep topul cu acest bine cunoscut mit, ca să clarificăm situația odată pentru totdeauna.

Papilele gustative diferite sunt, de fapt, răspândite pe toată suprafața limbii. Iluzia existenței unor anumite zone se datorează prevalenței anumitor papile similare în anumite zone ale limbii. Așadar, când mai auziți pe cineva care spune că poți simți diferite gusturi doar cu anumite părți ale limbii, explicați-i cum stă de fapt treaba.

2. Câinii pot distinge culorile albastru și galben

Chiar dacă pot „mirosi” oamenii răi, câinii nu văd lumea în alb și negru. Vechiul mit referitor la lumea văzută în două culori a fost demolat de către savanții ruși.

Experimentul s-a bazat pe recunoașterea unor castroane de mâncare pline și goale, care aveau diferite culori. Experimentul a arătat că patrupedele pot să recunoască la fel de bine ca oamenii culorile albastru și galben, însă nu pot vedea diferența dintre verde și roșu.

3. Leneșii își pot ține respirația timp de 40 de minute sub apă

Leneșii sunt niște animale cunoscute pentru stilul lor de viață liniștit. Din când în când, aceștia se văd nevoiți să mai și înoate.

Și totuși, știati că un leneș înotă cu doi metri pe minut la sol și de cinci ori mai repede în apă? Datorită ritmului metabolic scăzut, aceste animale pot să stea fără aer pentru o perioadă foarte lungă de timp.

4. Oficial, există cel puțin trei „Moși Crăciun” în lume

Este vorba despre orașe din SUA, situate în statele Georgia, Arizona și Indiana. În cel din Indiana se vând de mulți ani hărți cu locuri deosebite pentru sărbătorirea Crăciunului.

Aici, turiștii se pot întâlni cu Moș Crăciun, care este simbolul principal al sărbătorii.

„Moș Crăciun” din Georgia este un orașel care se poate lăuda numai cu un parc, o biserică și cu opt străzi care poartă nume legate de sărbătoarea Crăciunului, cum ar fi „strada Rudolf” sau „strada Decembrie”.

Cel de-al treilea oraș numit „Moș Crăciun”, din statul Arizona, este un oraș-fantomă, compus numai din câteva clădiri situate de-a lungul unui drum.

5. Oile se bat între ele după ce sunt tunse, fiindcă nu se mai recunosc una pe alta

Fiecare turmă de oi are ierarhia sa, iar rangul depinde de genul și vârsta unei oi. Liderii primesc locuri mai bune atunci când se hrănesc sau când se odihnesc și se pot impune în fața celorlalte oi fără probleme.

Însă, lucrurile se schimbă atunci când oile sunt tunse, acestea începând să nu se mai recunoască una pe cealaltă din cauza schimbării lor de înfățișare, fapt ce duce la o „minirevoluție” între ele. Pe lângă trăsăturile caracteristice, înfățișare și miros, oile își pierd și statutul și trebuie să se lupte ca să afle cine este într-adevăr demn să fie lider.

6. Mărul nu a căzut în capul lui Newton

Isaac Newton a fost pur și simplu martorul căderii unui fruct, ceea ce a dus la formularea legii gravitației universale. Căderea mărului l-a făcut pe fizicianul englez să se gândească la motivul pentru care toate merele au aceeași traiectorie.

William Stuckeley, biograful savantului, a menționat acest lucru în cartea *Memorii despre viața lui Isaac Newton*. Datorită acestei cărți s-a născut legenda potrivit căreia mărul căzuse în capul lui Newton.

7. Schimbarea fundalului de pe ecran poate să scadă nivelul de stres

Dacă stresul te-a încolțit, trebuie să schimbi împrejurimile. Această regulă i se aplică și fundalului de pe ecranul calculatorului, a tabletei, a laptop-ului sau a telefonului tău. O imagine nouă îți poate coborî nivelul de stres și îți poate impulsiona productivitatea. Pozele cu

natura sunt considerate cele mai eficiente, în timp ce peisajele urbane și figurile geometrice sunt cele mai puțin eficiente.

8. Pisicile nu sunt singurele animale care pot să toarcă

Pe lângă perfidele și mult îndrăgitele noastre animale de casă – pisicile – și următoarele viețuitoare pot să toarcă: gorilele, lemuri, porcușorii de Guineea, urșii, vulpile, hienele, iepurii și veverițele. Gorilele pot să toarcă chiar și în timp ce se hrănesc.

9. În întuneric total, ochiul uman poate să zărească o lumânare aprinsă de la 43 de kilometri

Nu suntem capabili să ne dăm seama în întregime de capacitatea vederii noastre, fiindcă linia orizontului ne limitează chiar și pe teren plat. La o distanță mai mare de 4.8 kilometri, vederea noastră este influențată de forma Pământului.

Numai că omul poate, de fapt, să vadă la o distanță mult mai mare. Dacă Pământul ar fi plat și am fi învăluți într-un întuneric total, am putea vedea o flacără de la o distanță considerabilă de 43 de kilometri.

10. O tonă de telefoane mobile conține mai mult aur decât o tonă de zăcământ de aur

Potrivit ecologiștilor, procesarea unei tone de zăcământ are ca rezultat obținerea a 1-2 grame de aur. Poți obține aceeași cantitate de metal prețios dacă procesezi toate piesele care conțin aur din 41 de telefoane mobile.

O tonă de astfel de dispozitive conține aproape 300 de grame de aur. Însă prețul telefoanelor este prea ridicat pentru ca procesul de obținere a aurului din ele să fie rentabil.

Bineînțeles, mai există multe alte curiozități despre lumea noastră, care s-au descoperit până în ziua de astăzi, cele prezentate mai sus fiind doar o mică parte din ele. Dar chiar și așa, sper că ați reușit să aflați mai multe despre lumea înconjurătoare cu ajutorul acestui articol informativ.

sursa: incredibilia.ro

Ciocan Mădălina, clasa a IX-a A

Ce este arta?

Această întrebare poate avea multe răspunsuri, privite din la fel de multe perspective. Fiecare persoană interpretează arta diferit, însă, în esență, aceasta reprezintă o evadare din realitate, o exteriorizare a sentimentelor și mai ales o ilustrare a artistului, acesta identificându-se cu propria operă.

Ce rol are arta?

Pe lângă faptul că arta emană o serie de emoții, aceasta îi lărgeste privitorului orizonturile, îi deschide porți către diferite universuri, unde imaginația nu are limite. Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au evoluat cu ajutorul acesteia, s-au cunoscut pe sine și au legat o strânsă conexiune cu natura, cu mediul înconjurător. Chiar și în prezent, arta demonstrează că omul poate realiza lucruri fantastice cu propria imaginație, că poate să transmită, prin intermediul acesteia, un mesaj important societății și că fiecare dintre noi avem un fel aparte de a percepe realitatea. Fiecare artist, prin originalitatea sa, contribuie la educarea societății, îmbogățind cultura acesteia, ajutând, de asemenea, și la procesul de modernizare a omenirii.

Ce anume determină ca un anumit lucru să fie numit artă?

Un tablou, o sculptură, o melodie, o fotografie...toate acestea devin piese de artă, doar atunci când artistul admite acest lucru. Fiecare dintre noi percepe o capodoperă diferit, fiecare interpretează diferit, însă, atunci când adevăratul creator este mulțumit de opera sa și consideră că aceasta poate fi încadrată în rândul marilor realizări, acel lucru poate fi numit artă. Artă nu include doar picturi, cuprinde tot ce te îndeamnă să te pui în locul artistului, să observi viața din perspectiva lui. Bineînțeles, nu toți vedem lucrurile în aceeași manieră, de aceea rezultatul acestei pendulări între viziunea noastră și a creatorului poate să nu ne ofere doar rezultate pozitive, astfel împiedicându-ne să apreciem cu adevărat opera și mesajul acesteia.

Știați că...

- după ce tabloul „Mona Lisa”, de Leonardo da Vinci, a fost furat din Muzeul Louvre din Paris, în 1912, au fost vândute nu mai puțin de 6 replici (la prețuri uriașe) în decursul a 3 ani, pâna la recuperarea originalului?

- în ciuda faptului că este recunoscut astăzi ca unul dintre cei mai importanți pictori din istorie, Vincent Van Gogh a reușit să vândă în timpul vieții un singur tablou – „Via rosie din Arles”?
- în toate picturile semnate de Salvador Dali poți recunoaște un autoportret sau cel puțin o siluetă care îl reprezintă?
- se spune că, 12 ani i-a luat lui Leonardo da Vinci să picteze buzele Mona Lisei?
- în perioada romanilor, statuile erau făcute cu capul detașabil. Asta le permitea să îl înlocuiască cu unul nou, în cazul deteriorării sau distrugerii?
- primele fotografii aveau nevoie de câteva ore pentru a fi făcute. Dacă era necesară fotografierea copiilor, mamele stăteau ascunse sub un cearceaf pe post de scaun, ca să îi poată ține în loc acele câteva ore?

Almășan Mara-Liana, clasa a IX-a A

Despre modă

Moda reprezintă un mod prin care o persoană se poate exterioriza, o nevoie de exprimare a originalității și de ieșire din tiparele societății. De-a lungul timpului, moda s-a aflat într-o continuă schimbare, caracterizând, de asemenea, diferite perioade din timp. Moda a reprezentat o puternică influență asupra dezvoltării societății încă din cele mai vechi timpuri, până în prezent.

Primele forme de îmbrăcăminte au fost identificate încă de la apariția omului preistoric. Hainele erau realizate din piele de animale vânată, iar mai târziu ființa umană a învățat chiar să țese și să brodeze.

De altfel, în ceea ce privește primele civilizații, în Egipt se făceau deja articole de îmbrăcăminte mai elaborate, materialul principal fiind inul.

În Mesopotamia, oamenii erau îmbrăcați în șaluri lungi de lână, împodobite cu culori strălucitoare.

În Arabia, prima piesă vestimentară a fost tunica, fiind considerată cea mai elegantă îmbrăcăminte.

Știați că...

1. o piesă vestimentară este considerată vintage doar dacă are cel puțin 20 de ani vechime? (retro înseamnă o replică a unui stil dintr-o anumită epocă)
2. fusta a fost inventată în timpurile preistorice și era purtată de ambele sexe?
3. primul articol Vogue a apărut în Statele Unite ale Americii, pe data de 17 decembrie 1892?
4. grabotologist înseamnă o persoană care colecționează cravate?
5. în secolul XV, cei care creau haine foloseau ca modele nu femeile, ci mici păpuși pe care le prezentau clienților?
6. se spune că fusta scurtă a fost inventată pentru a le permite femeilor să poată conduce un automobil, fără disconfortul rochiilor voluminoase?
7. regina Elisabeta I a Marii Britanii a fost atât de pasionată de pălării, încât a dat o lege că purtarea acestora să fie obligatorie duminica și în zilele de sărbătoare?
8. până la începutul secolului trecut, băieții purtau rochii până la vârsta de 5 sau 6 ani?
9. o femeie a fost arestată în 1907 pe o plajă din Boston, pentru că purta un costum de baie dintr-o singură piesă, mulat pe corp, ceea ce la vremea respectivă reprezenta maximum de indecență?
10. până în 1740, tocurile erau populare și în rândul bărbaților, deoarece erau folosite ca reazem atunci când călăreau și se urcau pe scara șei pentru a trage cu arcul?

Jitaru Eulalia-Andreea, clasa a IX-a A

De pe facebook adunate

Dragi utilizatori de facebook, vă rugăm să aveți grijă de ochii noștri sensibili și de mințile noastre impresionabile. Vă rugăm insistent să frecvențați paginile de net în care se explică noțiunile de gramatică pe care le-ați ratat în gimnaziu!

Cum scriem corect?

În următoarele rânduri, vă oferim câteva exemple gramaticale și scrierea corectă a acestora, pe care orice om trebuie să le știe, indiferent de vârsta pe care o are.

- **vre-o**

Variantă corectă e *vreo* întotdeauna, fără excepție. *Vre-o, vre-un* nu există.

- **noștrii/voștrii**

Niciodată nu se scrie așa, nu există nicio excepție. *Noștri* și *voștri* este varianta corectă.

- **mie dor de tine**

Nu se scrie niciodată așa, ci *mi-e dor de tine*.

- **vroiam**

Nu există cuvântul *vroiam*, corect gramatical fiind *voiam*.

- **dac-ai ști**

Varianta corectă e *dac-ai ști*. Verbul a ști e la infinitiv, cu un „i”. Când aveți dubii despre infinitivul acesta, înlocuiți cu un verb mai evident, de exemplu: *dac-ai mânca*.

- **poți fii**

Varianta corectă: *pot / poți / poate / putem / puteți / pot fi*. Întotdeauna un singur „i”.

- **să fi, să nu fi**

Varianta corectă e *să fii* și *să nu fii*, întotdeauna cu 2 „i” când e precedat de „să” (conjunctiv prezent). *Tu să fii deștept, tu să nu fii altfel*. (Când e sub forma de ”să fi fost” e diferit, e un conjunctiv perfect.)

Enea Maria-Magdalena, clasa a XI-a A
Popa Antonela Marina Narcisa, clasa a XI-a A

Myth debunking

Un obiectiv major al educației îl constituie descoperirea greșelilor. Asta înseamnă observarea și corectarea numeroaselor mituri emise de internet și de așa-zisele înțelepciuni populare. Cu toții am fost, la un moment dat, acaparați de un mit modern. Din fericire, acest articol este realizat cu scopul de a vă ajuta să aflați adevărul.

Roșia este o legumă

Din punct de vedere botanic roșia este un fruct. În anul 1893 Curtea Supremă a Statelor Unite ale Americii a decis, în mod unanim, că la colectarea taxelor vamale roșiile trebuie

considerate legume (deși curtea a trecut în revistă faptul că din punct de vedere botanic, roșiile sunt fructe). În anul 2001 Uniunea Europeană a decis oficial că roșia este fruct și nu legumă. Confuzia continuă din cauza neînțelegerii dintre bucătari și oamenii de știință, deoarece aceasta nu este folosită în mâncăruri dulci, precum sunt folosite restul alimentelor pe care le numim fructe (în categoria fructelor sub acoperire mai intră și mazărea, dovleceii și vânăta, acestea fiind considerate din punct de vedere botanic fructe, deoarece provin din plante cu flori, fiind modalitatea prin care acestea își răspândesc semințele).

Sursa-oxforddictionaries.com

Sushi este pește crud

Este un preparat japonez pe bază de orez oțet, la care se adaugă fructe de mare, legume și fructe tropicale. Este des confundat cu sashimi, un alt sortiment japonez care constă în felii subțiri de pește.

Sursa- wikipedia

Cafeaua nu este sănătoasă

În anul 1991, cafeaua a fost declarată ca fiind un posibil cangerigen, însă în anul 2016 noile studii dovedesc că aceasta ar putea ajuta în prevenirea cancerului. Substanțele antioxidante din cafea (vitamina B, C, E, carotenul, lipidele) protejează celulele renale de radicalii de oxigen cangerigen. După o perioadă de zece ani de cercetări în Japonia, din 100 000 de persoane care au consumat cafea, 214 s-au îmbolnăvit și au murit de cancer renal, în comparație cu neconsumatorii de cafea, dintre care au murit de cancer 514 persoane.

Sursa-www.thrillist.com -www.hsph.harvard.edu

Morcovii îmbunătățesc vederea

Este adevărat că morcovii conțin vitamina A, nutrient esențial pentru menținerea vederii, însă acesta nu o îmbunătățește. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, British Royal Air Force au inventat o nouă tehnologie radar care îi ajuta pe piloți să doboare avioanele germane pe timp de noapte. Pentru a ține această tehnologie un secret, revistele și afișele susțineau că morcovii sunt motivul succesului forțelor aeriene.

Sursa- www.livescience.com

Marele Zid Chinezesc poate fi văzut de pe lună

Afirmația conform căreia zidul ar fi vizibil de pe Lună a fost făcută de Robert Ripley, un ilustrator american, cu circa 30 de ani înaintea primei aterizări pe Lună, fiind totuși crezută și considerată „common knowledge”. Adevărul a fost stabilit în anul 2003 când astronautul Yang Liwei a declarat că nu a văzut zidul de pe orbită.

Sursa- www.historyextra.com

Oamenii folosesc doar 10% din capacitatea creierului

Conținând aproximativ 100 de miliarde de neuroni, creierul este cea mai complexă structură a corpului uman. Din pricina dificultăților în ceea ce privește studiarea acestui organ, au apărut, de-a lungul timpului, diverse mituri. Unul dintre cele mai răspândite este acela că oamenii îl folosesc doar în proporție de 5-10%. Mulți leagă această legendă de celebrul fizician Albert Einstein care, atunci când era chestionat cu privire la secretul inteligenței sale, obișnuia să spună că restul oamenilor își folosesc doar o mică parte din potențialul creierului, în timp ce el folosește ceva mai mult. În orice caz, majoritatea savanților care se ocupă cu studii legate de această temă atestă faptul că ar fi imposibil să ne folosim creierul doar în proporție de 10% având în vedere că 20% din energia corpului este consumată doar de acest organ.

Sursa- www.scientificamerican.com

Albert Einstein a fost corigent la matematică

Cu toate că nu era unul dintre cei mai buni elevi, fiind văzut de profesori ca un copil leneș și lipsit de potențial, renumitul om de știință nu a fost corigent la materii precum matematica sau fizica. Acest mit a apărut pe baza faptului ca Einstein nu a reușit să intre din prima încercare la „Luitpold Gymnasium” din Munchen, fiind nevoit să repete examenul la matematică.

Sursa-www.washingtonpost.com

Oamenii au doar 5 simțuri

Când ne gândim la simțuri, primele lucruri care ne vin în minte sunt: văzul, auzul, gustul, mirosul și simțul tactil. Totuși, cu toții știm că suntem capabili să percepem mult mai mult. Oamenii de știință declară că numărul de simțuri pe care le posedăm este aproximativ 20. Iată câteva exemple concrete: propriocepția (ne ajută să ne situăm în spațiu), **echilibriocepția** (face posibilă menținerea echilibrului), nocicepția (sensibilitatea la durerea fizică) etc.

Sursa-www.bbc.com

Câinii văd doar în alb-negru

Aceasta era părerea veterinarilor până nu demult, dar studiile recente arată că totuși câinii pot vedea anumite culori, însă nu așa de clar ca oamenii. După cum s-a descoperit, față de oameni, câinii au doar 20% din celulele fotoreceptoare - partea ochiului care controlează percepția culorilor. Cu toate că nu ne putem aștepta ca un câine să citească un tabel de culori ca cel folosit la consultații oftalmologice sau să diferențieze culorile, testele comportamentale sugerează că ei văd în nuanțe de galben și albastru, însă nu pot distinge culorile din spectrul verde-roșu. Cu alte cuvinte, câinii văd de fapt lumea în galben, albastru și gri.

Sursa-www.pedigree.com

Negru Carina, clasa a XI-a A
Tiriplic Larisa, clasa a XI-a A